

Cửu Lục Trầm Chu

Contents

Cửu Lục Trầm Chu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	47
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63

Cửu Lục Trầm Chu

Giới thiệu

Editor: LotusEnBeta: NhiThể loại: đam mỹ hiện đại,Tình trạng bản gốc: Hoàn (18 chương + 6 phiên ngoại)Theo tác giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-luc-tram-chu>

1. Chương 1

Thẩm Hoài Ngôn vừa xuống máy bay, còn chưa kịp hít thở bầu không khí mới mẻ ở thành phố A thì đã nhận được một cuộc điện thoại từ Chu Nhâm, nói bây giờ mình đang chờ anh ở ngoài sân bay. Chu gia lão gia nghe nói ngày hôm nay anh về nước, cố ý tổ chức một buổi tiệc tại nhà, muốn Thẩm Hoài Ngôn đến tham gia.

Chu gia và Thẩm gia là thế giao, Chu Nhâm và Thẩm Hoài Ngôn là bạn thân.

Thẩm Hoài Ngôn rời khỏi thành phố A bốn năm rồi, người bạn thân này cũng đã bốn năm không gặp.

Lần này anh trở về không thông báo cho nhiều người, kể cả Chu Nhâm cũng vậy mà không biết là ai nói ra nói vào. Dù sao Chu Nhâm đã đến đây rồi, anh cũng không thể không đi theo, vốn định gọi cho trợ lý để tới đón mà coi như thôi.

Huống hồ Chu lão gia tự mình mời, đã là tôn trọng anh lắm.

Đã lâu không gặp nhau, Chu Nhâm đổi sang một chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ.

Trời vào cuối thu, thời tiết rất lạnh vậy mà tên này lại chỉ mặc một cái áo lông mỏng, kính râm đen treo ở cổ áo, cổ áo đã thấp càng bị kéo xuống thấp hơn.

Nếu không phải Thẩm Hoài Ngôn quá quen thuộc khuôn mặt của hắn thì ở sân bay nhiều người như vậy, với bộ dạng này của hắn Thẩm Hoài Ngôn liếc mắt nhìn một lần sẽ không nhìn lại lần hai.

Thẩm Hoài Ngôn bước đến trước mặt Chu Nhâm, hắn ôm lấy anh nở nụ cười: “Ày da, lão Thẩm này, chỉ mới mấy năm không gặp mà mày đã trở nên đẹp trai thế này. Chờ mày lâu lắm rồi đó, lên xe mau!”

Thẩm Hoài Ngôn nghe hắn nói như vậy cứ không được tự nhiên làm sao ấy, lập tức mười phần không khách khí vút hành lý vào xe, vỗ vỗ cửa xe hỏi: “Mấy năm nay mày mặc cái loại trang phục gì thế này?”

Chu Nhâm ngậm thuốc lá bất mãn nói: “Mày thì biết cái gì!”

Thẩm Hoài Ngôn nhanh tay lẹ mắt dụi tàn thuốc của hắn rồi ném ra ngoài xe.

“Đệt! Mày không biết chú ý vệ sinh à, ném rác bừa bãi ra đường!”

“Nếu còn hút thuốc hút thuốc trước mặt tao nữa, lần sau tao sẽ ném mày luôn.”

“Được đó nha!” Chu Nhâm vừa khởi động xe vừa quay lại nhìn anh, Thẩm Hoài Ngôn cả người nghiêm chỉnh, quần áo thoải mái càng tôn lên thân hình cao ráo, quý phái của anh, “Chỉ mới mấy năm mà mày đã rèn giũa thành được như vậy, xem ra cha tao nói không sai, tao cũng nên tôi luyện bản thân đi thôi.”

Thẩm Hoài Ngôn thắt chặt dây an toàn, hạ phần lưng ghé xuống rồi dựa vào nhả mắt nghỉ ngơi.

Chu Nhâm lái xe một lúc lâu nhưng vẫn không nghe anh đáp lời, quay đầu nhìn phát hiện cái tên này đã ngủ mất rồi, liền lay anh tỉnh.

“Trên máy bay còn chưa ngủ đủ à? Đã mấy ngày mày không nghỉ ngơi rồi? Về đến nhà thì không cho phép mày như vậy! Ông nội tao vui lắm, nhìn thấy mày như vậy còn không đau lòng chết.”

Thẩm Hoài Ngôn nghiêng người, tựa đầu sang bên, “Mày sợ ông mày mắng mày không làm việc đảng hoàng thôi.”

“Tao làm việc không đảng hoàng sao? Mỗi ngày tao đều chạy đến công ty, còn muốn tao làm gì nữa?”

Công ty nhà Chu Nhâm là nơi trước sau đều có người đẹp tụ tập. Anh cũng lười nói hắn.

Chu Nhâm cũng tự cảm thấy nhục liền nói sang chuyện khác: “Ôi chào đúng rồi, chị của tao đã trở về, dù sao thì mày cũng phải có thái độ tốt với chị tao một tý, khi còn nhỏ chị luôn thương mày hơn tao, toàn bộ kẹo đều cho mày ăn, tao chỉ được ăn phần thừa thôi.”

Thẩm Hoài Ngôn bị câu nói này làm cho buồn nôn, cái gì gọi là ăn phần thừa của anh?

“Quên mang theo quà mất rồi, để bù sau đi.”

“Biết rồi!” Chu Nhâm xoay người hạ vô-lăng, từ trên con đường đó quẹo đi ra ngoài, “Lần trước đi ngang qua đường này tao nhớ phía trước hình như có một cửa hàng hoa, mày mua một bó hoa tặng cho chị ấy là được rồi, con gái mà, thích mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ này lắm.”

Thẩm Hoài Ngôn nằm đó không nhúc nhích.

“Mày sao vậy? Vậy tao mua cho mày rồi mày tặng cho chị ấy cũng được phải không?”

“Ai đưa mà không như nhau.”

“Làm sao có thể như nhau được?”

Trong khi đang nói chuyện, Chu Nhâm tìm vị trí bên đường để dừng lại, đi xuống xe.

Thẩm Hoài Ngôn đưa mắt nhìn về phía đối diện, có một cửa hàng hoa không lớn không nhỏ, nhìn qua không có gì đáng chú ý, Chu Nhâm hẳn là phải chán lắm mới có thể để ý đến cửa tiệm hoa này.

Anh nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt, không thấy rõ tên mà cũng chẳng cần thấy rõ, hai tay anh đặt lên nhau, cổ tay trái mơ hồ đau, chỉ chậm rãi bóp mới có thể giảm bớt đau đớn.

May mà đã đến cuối mùa thu, lượng mưa khá ít chứ không còn nhiều như mùa hạ hành đến cả hai đầu gối cũng đau. Mấy năm qua anh ở nước Mỹ anh uống rất nhiều thuốc nhưng vẫn không thấy khá hơn tí nào, vừa đến mùa mưa liền đau nhức, thậm chí có lúc phải uống thuốc giảm đau mới có thể giữ cho bản thân tỉnh táo.

Đau đến mức cảm thấy mơ hồ, ngay cả vết thương nằm ở chỗ nào anh cũng không rõ, những đau đớn này đều nhân cơ hội chui thẳng vào trong tâm trí.

Thẩm Hoài Ngôn đợi lâu như vậy mà vẫn chưa thấy Chu Nhâm đi ra.

Anh không kiên trì được lâu, đợi thêm vài phút Chu Nhâm vẫn còn ở lì ở trong đó nên Thẩm Hoài Ngôn không nhịn được nữa mà nhìn vào trong cửa hàng. Anh thấy có một người đang khom lưng bó hoa, chắc là chủ của cửa tiệm này nhưng đã bị Chu Nhâm chắn mất.

Bó một ít hoa thôi mà cần gì phải tốn nhiều thời gian như vậy.

Thẩm Hoài Ngôn cởi dây an toàn, bước xuống xe, qua đường cái rồi đi vào trong cửa hàng.

Anh cau mày hỏi Chu Nhâm: “Sao còn chưa xong nữa?”

Chu Nhâm chỉ chăm chú nhìn bó hoa, cũng không thèm nhìn anh một cái: “Mày chờ một tí thì có sao đâu? Chủ tiệm nào cho tao chọn đâu. Mày nhìn này, rất là đẹp.” Nói xong hắn cầm bó hoa lên ngắm.

Thẩm Hoài Ngôn ghét bỏ mà đẩy ra, hỏi chủ tiệm đang khom lưng chọn hoa, “Còn bao lâu mới xong? không cần thiết, cứ bao những thứ này lại đi.”

Chủ tiệm này hình như chỉ là một thanh niên, nhìn từ phía sau thấy cậu ta gầy đến đáng thương, tóc tai hơi vàng nhưng lại không giống nhuộm, trông như thiếu dinh dưỡng.

Chủ tiệm nghe vậy dừng lại, sững sốt rất lâu không hề trả lời hắn rồi mới cúi đầu đưa hoa, thậm chí ngay cả rễ cũng cầm lên, tay run rẩy.

Chu Nhâm nhìn thấy chủ tiệm cầm hoa hồng chưa cắt gai trong tay, gai đâm vào thịt, máu thuận theo lòng bàn tay chảy xuống, “Ôi trời, tay của cậu!”

Chủ tiệm dường như không nghe thấy, khuôn mặt trắng bệch, ôm lấy hoa trong tay Chu Nhâm, bao tất cả lại.

Chu Nhâm nhún vai, cậu ta không nghe mình khuyên thì thôi.

Thẩm Hoài Ngôn vừa nhìn thấy gương mặt của cậu ta thì hô hấp lập tức ngưng lại.

Gương mặt kia rõ ràng là thứ duy nhất có thể động viên bản thân anh, nó giống như thuốc giải trong suốt bốn năm qua mỗi khi những cơn đau kéo đến, khi ác mộng làm anh tỉnh giấc.

Nhưng anh càng ngày càng cai không được, thuốc giải này cũng đã trở thành độc dược.

Thẩm Hoài Ngôn bình tĩnh đứng lại, thân ảnh cao lớn cơ hồ che hết thấy nguồn sáng.

Chu Nhâm vẫn không phát hiện có cái gì không đúng, hắn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm đôi tay linh hoạt của Lục Trầm, lượn qua lượn lại mấy lần là có thể tết ra một cái ruy băng rất đẹp, chọn giấy gói cũng đặc biệt tinh xảo.

Không đẹp sao mà được đây, động tác tay của Lục Trầm không khác gì máy móc, thân thể tựa như bị vật gì đó ngăn lại, làm chậm đi.

Chu Nhâm nói, hoa này là muốn tặng cho người thân yêu, nhất định phải dùng hết tâm sức để bao nó.

Hoa đã được gói kỹ, Lục Trầm tỉnh táo lại, đem hoa đưa cho Chu Nhâm. Chu Nhâm gửi một cái, cực kỳ hài lòng nên lập tức lấy tiền từ trong túi quần ra đưa cho cậu.

“Tôi rất thích bó hoa này, cảm ơn!”

Chu Nhâm cầm hoa quay đi, lúc này Thẩm Hoài Ngôn chợt động.

Anh giật lấy bó hoa từ tay Chu Nhâm, ném thẳng xuống đất, không thèm nhìn tới biểu tình của Lục Trầm mà nhẹ nhàng nói tiếp một câu tiếp: “Đi mua hoa chỗ khác đi, hoa này bẩn”

Chu Nhâm mắng anh là đồ bệnh thần kinh, ngắc đầu muốn xin lỗi ông chủ một câu lại phát hiện bấy giờ môi của ông chủ đã trắng bệch, mờ mịt nhìn mớ hoa trên mặt đất.

Chu Nhâm không nhịn được quay lại nhìn vài lần, lúc này đứng trước cửa hắn liền cảm thấy người này trông rất quen, nhưng lại không suy nghĩ nhiều.

Bây giờ hắn mới lục lọi được khuôn mặt này từ trong trí nhớ của mình.

Hắn rốt cục cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Thẩm Hoài Ngôn đã đi qua đường cái, hắn cũng không muốn ở đây lâu thêm nữa.

Lúc Chu Nhâm khởi động xe, nghe được âm thanh Thẩm Hoài Ngôn kiềm ném cổ điều hòa lại hô hấp.

Cũng nhìn thấy Lục Trầm luống cuống mà nắm chặt tiền trong tay, cuối cùng ngồi xổm xuống, nhặt từng đóa từng đóa từng đóa hoa lên.

2. Chương 2

Chu Nhâm chỉ vừa bước một bước thôi mà đã đập trúng vẫy ngược của Thẩm Hoài Ngôn rồi, hắn thấy mình thật là xui xẻo.

Hắn cho là khoảng thời gian mấy năm qua đã đủ làm cho Thẩm Hoài Ngôn quên được Lục Trầm, vì muốn làm cho bầu không khí sôi động lại nên cười cười hỏi anh: “Người đó... là Lục Trầm đúng không?”

Một lúc lâu không nghe anh đáp lại, Chu Nhâm khó hiểu nhìn anh một lát lại thấy Thẩm Hoài Ngôn đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn dáng vẻ cô độc của anh, nó không hề giống như đã buông bỏ.

Câu trả lời là chắc chắn rồi.

Cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của mình rất là ngu ngốc, Chu Nhâm cũng thôi không hỏi đến cùng nữa.

Dĩ nhiên hắn cũng không có định đến tiệm khác để mua hoa, hắn tự trách bản thân sao tự nhiên lại muốn mua cái thứ chó má gọi là hoa này, về thẳng nhà luôn thì tốt biết bao nhiêu.

Hắn biết rất rõ địa vị của Lục Trầm trong lòng Hoài Ngôn.

Bốn năm trước Thẩm Hoài Ngôn bị què chân, mọi người tìm được anh trong tình trạng vết thương chồng chất còn sờ sờ trước mắt. Cả đời này, Chu Nhâm không nghĩ đến Thẩm Hoài Ngôn sẽ vì một người mà làm nhiều đến như vậy.

Anh bị cha ruột của mình đánh đến mức gãy cả hai chân, nặng đến nỗi gân tay trái cũng bị đứt ra.

Vào đêm xuất viện, hắn chở Thẩm Hoài Ngôn đến căn hộ mà Lục Trầm đang ở, bản thân thì đứng hút thuốc phía sau xe chờ anh. Hắn còn tưởng Lục Trầm sẽ ra ngoài đây cùng anh, nhưng sau mấy phút thì chỉ thấy mỗi anh đi ra.

Thẩm Hoài Ngôn hai mắt thất thần, giống như đã chịu một đả kích rất lớn, chống gậy đi nhưng còn chưa đi đến ven đường đã dừng một cái té xỉu.

Chu Nhâm vội vàng gọi xe cứu thương, đưa cái người vừa mới xuất viện vài phút trở lại bệnh viện.

Chu Nhâm nghĩ mãi vẫn không thể hiểu ra rốt cục Lục Trầm đã cho anh uống bùa mê thuốc lú gì. Sau khi xe cứu thương đi khỏi, hắn ở lại căn lầu của Lục Trầm, châm thêm một điếu thuốc hút.

Tàn thuốc rất nhanh đã cháy hết, hắn vừa thấy có một bóng người đứng ở chỗ cửa sổ trên tầng hai, người đó đứng ngược hướng ánh sáng, bóng dáng mờ nhạt không rõ ràng.

Cậu đứng ở cửa sổ, không biết có thấy Chu Nhâm hay không. Nhưng Chu Nhâm lại thấy được cậu, mặc dù không nhìn rõ mặt.

Đó là lần thứ tư Chu Nhâm nhìn thấy người tên “Lục Trầm” này.

Trước đó Thẩm Hoài Ngôn đã xây dựng cho cậu một căn phòng ẩm áp ở nơi này, anh bảo vệ cậu cực kì tốt, không để cho bất kỳ thứ gì ở bên ngoài tổn thương cậu. Ngay cả người bạn thân là hắn cũng không thể tùy tiện gặp cậu được. Nếu không phải Thẩm tiên sinh đánh đổ tất cả, cố ý muốn chia rẽ bọn họ. Chu Nhâm sẽ có lý do tin rằng Thẩm Hoài Ngôn có thể bảo vệ cậu ấy như vậy cả đời.

Đáng tiếc là Lục Trầm lại không biết đúng sai phải trái.

Bọn họ cứ không im lặng, nói một lời như vậy mà đến nhà cũ của Chu gia.

Không tính lần này thì thật ra Chu Nhâm cũng đã một năm không quay về nhà cũ.

Cha mẹ hằng năm đều ở nước ngoài, chị ruột lại đang lặn lội trong giới giải trí. Trước kia thì mấy anh em bà con họ trở về để thừa kế tài sản nên khá náo nhiệt, bây giờ đã yên ắng trống vắng rất lâu.

Dì và người quản gia ở nhà cũ trái lại rất vui, kéo tay Chu Nhâm và Thẩm Hoài Ngôn đi xem xung quanh, thân thiết hỏi han. Tuy không đúng mực, nhưng so với việc phân rõ chủ tớ ở những nơi khác thì mọi người cảm thấy tự do hơn nhiều.

Hai người nhìn bọn họ từ từ lớn lên. Hiện nay bọn nhỏ ở nhà cũ cũng trưởng thành, từng người từng người dọn ra ngoài, hiếm có ai trở lại. Kể cả Chu lão gia cũng vậy, trong nhà hoàn toàn không có hơi thở của tuổi trẻ.

Người già luôn rất vui vẻ khi thấy bọn nhỏ náo náo nhiệt nhiệt tụ tập lại một chỗ.

Con đường sự nghiệp của chị của Chu Nhâm, Chu Dĩ Trà, rất rộng mở. Chị ấy vừa trở về sau khi hoàn thành một chuyến lưu diễn, nhìn Chu Nhâm cũng thuận mắt hơn nhiều. Lần đầu tiên không néo lỗ tai hắn, để cho hắn nhìn một chút xem mình sắp ba mươi tuổi đã làm được cái gì.

Tâm trạng không vui của Chu Nhâm vì vậy mà tiêu tán hơn phân nửa.

Thẩm Hoài Ngôn tốt hơn chỗ nào chứ, mặc dù trên mặt có ý cười nhẹ, ông và Chu Dĩ Trà hỏi gì đáp đó nhưng Thẩm Hoài Ngôn tính tình như thế nào, người khác không thấy được chứ hắn không thể nhìn ra à.

“Sao không gọi mẹ con đi cùng?”

Ông cụ năm nay đã bảy mươi tám, lỗ tai đã không còn tốt nữa. Thẩm Hoài Ngôn chưa kịp đáp lại, Chu Nhâm đã vội vàng đến bên tai cụ nói lớn: “Gọi rồi —— dì ấy bảo không đến được ——”

Ông gật đầu một cái lại nói: “Hoài Ngôn năm nay bao nhiêu tuổi? Đã có bạn gái chưa?”

“Ông nội, ông lại hồ đồ rồi —— Thẩm Hoài Ngôn sinh cùng năm với con đó ——”

Ông cụ đánh một gậy lên đùi Chu Nhâm: “Thằng nhóc thối, hỏi mày hay sao mà mày lải nhải mãi vậy! Hoài Ngôn cùng tuổi mày mà mày thua thiệt người ta đủ thứ, mày nhìn xem Hoài Ngôn đã làm được gì còn mày thì làm gì, nhìn cách mày ăn mặc đi, thứ gì đây?”

Chu Nhâm sợ nhất là nghe ông nội mình trách móc, ông mà nói tiếp câu chuyện hắn có thể đếm kỹ ra mấy trăm điều “xử phạt”, vì vậy hắn chỉ có thể mượn cớ giúp đỡ mà chán nản trốn vào bếp.

Thẩm Hoài Ngôn không nhanh không chậm nói: “Không có bạn gái.”

Chu lão gia tử vui vẻ vỗ đùi một cái, hỏi: “Con thấy Chu Dĩ Trà được không?”

Chu Dĩ Trà đang uống nước trái cây quay sang sắc mặt một cái, nửa sáng giọng: “Ông nội, ông nói gì vậy! So với Hoài Ngôn con còn lớn hơn mấy tuổi đó.”

Ông cụ bất mãn đáp: “Nói gì vậy, nữ đại tam ô mịch vàng.*”

*Ý của câu này là: con gái tốt nhất nên kết hôn với người nhỏ hơn mình ba tuổi. Vì trong tiếng Việt không có câu nào tương tự nên mình để nguyên của QT luôn.

“Ông đừng trêu con nữa, sao con có thể với Hoài Ngôn được chứ, lúc nó còn nhỏ con còn thay tã cho nó nữa mà.”

Hai người ông một câu cháu một câu, nói đến lúc Thẩm Hoài Ngôn còn bé, Hoài Ngôn chỉ có thể gượng gượng cười cười. Chu Dĩ Trà nhìn ra anh đang lấy lệ vì vậy vội đổi đề tài khác. Thẩm Hoài Ngôn liền mượn cơ hội đó đi vào phòng bếp.

Tiếp theo là một bữa cơm không biết mùi vị.

Chu gia luôn làm theo ba chữ “ăn không nói”, nhưng Chu Nhâm không thèm để ý đến mấy thứ này. Trước kia trở về, cho dù trên bàn cơm cũng sẽ không ngừng tìm đề tài để nói, chọc cho cụ Chu vui vẻ vô cùng. Mặc dù cha hằn trách móc nhiều lần nhưng sau đó nhìn thấy ông cụ vui vẻ, cũng không nói thêm gì nữa.

Lần này cũng vì Thẩm Hoài Ngôn mà Chu Nhâm cũng mất luôn hứng thú, nghiêm chỉnh ngậm miệng ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, ông cụ vốn muốn Thẩm Hoài Ngôn ở lại. Chu Nhâm nhìn thấy lòng anh không bình tĩnh, biết lúc này tâm trạng anh không thoải mái, vội cười ha hả lừa ông, thừa dịp ông cụ không chú ý đẩy Thẩm Hoài Ngôn ra ngoài. Lại thấy anh muốn gọi người đem xe đến nên ném chìa khóa xe cho anh.

“Chạy vừa phải thôi, xe mới mua đó.”

Thẩm Hoài Ngôn liếc nhìn chiếc xe toàn thân một màu đỏ tươi kia, trán giật một cái: “Hay tao chờ người đến đón cho rồi.”

Cuối cùng hẳn phải lấy một chiếc SUV Chu gia mới mua mấy năm trước ra thì Thẩm Hoài Ngôn mới không nói gì nữa mà lên xe đi khỏi đó.

Vừa đúng lúc Chu Dĩ Trà đi ra hút đầy khói xe, cắn trái táo hỏi Chu Nhâm là anh đi về à.

Chu Nhâm mất tự nhiên cười cười, đáp ai mà biết.

Thẩm Hoài Ngôn vốn định trở về nhà.

Thành phố A phân mùa rất rõ ràng, thời tiết cuối thu đã rất giống với đầu đông, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào trong, thổi đến đầu anh đau buốt.

Nhà của Chu gia ở trong một tòa sơn trang cũ, anh lái xe trên đường thấy rất nhiều cây đã rụng lá, lúc trước ở phía sau nhà Lục Trầm anh có trồng qua một góc đào, không biết bây giờ ra sao rồi.

Lục Trầm lúc đó ngoan ngoãn hỏi anh, cây này sau này có đào không? Anh bảo không biết.

Thành một lời sấm thật, anh thật sự vĩnh viễn không cách nào biết được.

Nghĩ đến đây anh lại hận vỗ vỗ hai tay bàn tay mình, ai quan tâm anh ra sao, anh nên sớm quên đi đoạn tình trường không biết sống chết này.

Có lẽ trong mắt Lục Trầm căn bản không coi cái này là “tình yêu”. Anh từ đầu đến cuối là một thẳng ngu, Lục Trầm sau khi lợi dụng anh xong thì ngay lập tức đá anh ra.

Nhưng mà làm thế nào cũng không khống chế được.

Anh dựa vào trí nhớ lúc chiều, mà xui quýt khiến lái xe đến cửa tiệm của Lục Trầm.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Hoài Ngôn dừng xe ở chỗ mà Chu Nhâm đến lúc sáng, để tránh bị phát hiện nên anh đã đậu ở chỗ xa hơn một tít. Sau khi xác nhận là Lục Trầm sẽ chỉ nhìn qua phía này một cái đã thấy ngay anh thì mới hạ một kính xuống, tắt máy nhìn cậu.

Đến tám giờ Lục Trầm mới bắt đầu thu dọn những lọ hoa đặt ở trước cửa.

Ngoài ra còn rất nhiều giỏ hoa to và nhỏ nữa, thậm chí có cả bồn hoa cao bằng nửa người cậu, Thẩm Hoài Ngôn nhìn thấy cậu cố hết sức mang nó vào tiệm thì bỗng nhiên có cảm giác rất khó chịu.

Trước đây cậu đi siêu thị mua thùng sữa bò cũng phải làm nũng nhờ anh giúp, anh chỉ hận không thể ôm cả người Lục Trầm vào lòng, sao có thể để cho cậu di chuyển mấy thứ đồ vật nặng như thế này được chứ.

Lúc anh rời đi đã đưa cho Lục Trầm một số tiền không nhỏ, hướng hồ... không phải khi đó Lục Trầm đã sớm chung sống với người khác sao, tại sao bây giờ lại thành như thế này.

Lẽ nào cũng giống như mình, bị bỏ sao?

Sau khi dọn xong, vừa lúc Lục Trầm muốn trở vào nghỉ ngơi liền có người dừng xe lại đưa một phần cơm cho cậu.

Đến tận giờ này mới ăn cơm? Thẩm Hoài Ngôn tức đến cả phổi cũng đau.

Chỉ thấy Lục Trầm sau khi nhận lấy thì cười cười quơ quơ tay làm kí hiệu gì đó với người nọ, người kia nhận tiền xong liền đi mất. Cậu nhìn hai bên một chút rồi đi đến cái băng đá đưa đến cái băng, ngồi xuống mở hộp ra bắt đầu ăn. Vậy hẳn là một phần cơm chiên, Thẩm Hoài Ngôn không nhìn thấy đồ ăn nào khác ngoài cơm trong đó nhưng Lục Trầm vẫn ăn rất thỏa mãn.

Lục Trầm ăn chậm nhai kỹ, trước đây anh thường hay cười cười chọc là cậu ăn không có tí phóng khoáng nào hết. Khi đó Lục Trầm sẽ giận hờn học anh múc từng ngụm từng ngụm cơm bỏ vào miệng, kết quả là bị sặc đến ho khan, mắt ứa cả nước nhưng vẫn không chịu trách anh mà chỉ buồn bực ngồi một góc.

Thẩm Hoài Ngôn vừa hỏi em làm sao vậy, cậu liền vui vẻ trở lại.

Từng hình ảnh trong quá khứ dần hiện ra trước mắt nhưng hiện thực lại đâm anh một nhát dao khiến anh tỉnh lại.

Lục Trầm có chút xui xẻo, bữa tối chỉ mới với đi một nửa thì có một nữ sinh say sấn chạy đến la hét là cô muốn mua hoa mận côi (*).

Cậu cũng không ngờ rằng giờ này vẫn có khách ghé tiệm, không thể làm gì hơn ngoài vội vàng đặt hộp cơm xuống một bên rồi vứng vàng đỡ lấy nữ sinh kia, sau khi ngửi thấy mùi rượu thì cậu nghiêng đầu sang một bên nhưng vẫn là đỡ cô ngồi lên băng ghế đá mình vừa ngồi.

Cậu không hiểu cô bé kia đang la hét cái gì, cô còn huơ tay múa chân làm đổ cả hộp cơm của cậu xuống đất, Lục Trầm nhìn thấy cơm nằm vung vãi dưới đất thì thấy tiếc vô cùng nhưng mà cũng chỉ có thể yên lặng mà quét dọn thôi.

Lục Trầm tốt bụng rót cho cô ly nước, cô không uống còn chỉ vào mũi Lục Trầm mà mắng mày là cái thứ gì mà dám cầm sừng bà hả.

Lục Trầm thở dài, làm liên tiếp vài kí hiệu thủ ngữ, cô gái kia càng nhìn càng mơ hồ, Thẩm Hoài Ngôn càng nhìn lòng càng lạnh.

Cậu đang làm cái gì thế này? Thủ ngữ? Tại sao không nói một lời nào?

Anh nắm chặt vô-lăng, sợ mình không để ý liền xông xuống xe.

Thủ ngữ của Lục Trầm cực kỳ thành thạo, không hề giống như vừa mới học, cậu bị khan giọng hay sao? Tại sao phải sử dụng thủ ngữ?

Anh liền tiếp tục quan sát Lục Trầm sốt ruột quơ quơ tay giải thích, chính là từ đầu đến cuối không hề mở miệng dù chỉ một lần.

Anh bỗng nhiên hậu tri hậu giác nhận ra được cái cảm giác khó chịu khi vừa nhìn thấy cậu hôm nay từ đâu mà tới.

Lục Trầm khàn giọng, Thẩm Hoài Ngôn cho ra kết luận cuối cùng.

Như có một tảng đá rơi thẳng xuống đập vào đầu khiến cho anh vỡ đầu chảy máu, đá vụn loạn thoan. Toàn bộ lục phủ ngũ tạng của anh đều đa không chịu được.

Thì ra bất kể là Lục Trầm đã làm chuyện gì quá đáng, chỉ cần cậu bị thương tổn, anh vẫn sẽ đau lòng.

Gắng gượng hết sức, muốn đi gặp cậu, nào ngờ anh lại nhìn thấy cảnh cậu đang trêu đùa với một người đàn ông khác. Anh nghĩ trong lòng rằng liệu người đàn ông kia có đối xử tốt với cậu như bản thân anh hay không, có thật lòng yêu cậu hay không.

Anh sốt cao hai ngày không hết, gặp vài giấc mộng linh tinh, tất cả đều liên quan đến Lục Trầm.

Sau khi tỉnh lại cảm giác như mình đang mơ, bản thân cứ chặt vật như vậy xuất ngoại bỏ chạy.

Thẩm Hoài Ngôn mở miệng mắng một câu thô tục, đâm vào tay lái một cái, không cẩn thận nhấn nhầm vào còi xe, phát ra một tiếng chói tai ngay giữa con đường vắng vẻ này.

Lục Trầm nhìn lại, tựa như còn muốn hỏi, Thẩm Hoài Ngôn thầm mắng một câu rồi sau đó khởi động xe chạy đến cuối đường.

Thẩm Hoài Ngôn tự nhận bản thân không phải là kiểu người kiên nhẫn, đặc biệt là sau khi đến nước Mỹ thì càng thêm gay gắt, gặp chuyện dễ dàng nổi nóng, động một chút là nổi nóng ngay. Cũng có thể là do vậy nên cấp dưới và người tài đều yên phận, làm tròn trách nhiệm của mình.

Thẩm gia gia nghiệp mấy năm qua ngày càng mở rộng, lần này là bởi vì Thẩm Trường Đình đã qua đời được một năm mà cơ nghiệp cũ ở thành phố A vẫn không thể tin tưởng giao cho ai quản lý, hẳn mới tạm thời bỏ công việc qua một bên, vội vã trở về.

Anh không ngờ là Lục Trầm vẫn còn ở lại thành phố A.

Lúc Thẩm Trường Đình nói với anh, thằng nhãi đó đang lừa dối mày, mày nhìn đi, ngay cả thủ tục xuất ngoại cũng đã làm xong hết rồi, tháng sau nó sẽ rời đi cùng với thằng gian phu kia, mà mày cái thằng ngu này còn muốn cho người ta làm công tử Bạc Liêu!

Lúc đó anh rất tuyệt vọng nên không có kịp nhìn kỹ xem rốt cục đó là thủ tục gì.

Thẩm Hoài Ngôn nắm tóc, cái cảm giác buồn bực kéo dài kia cứ quanh quẩn bên cạnh anh, muốn bỏ cũng bỏ không được. Anh sờ sờ túi quần rỗng tuếch của mình, chợt nhớ ra bản thân đã cai thuốc lá từ lâu rồi.

Bên trong túi laptop còn dư lại vài viên kẹo bạc hà, đây là thói quen suốt mấy năm qua của anh. Khi nào thèm thuốc thì chỉ cần ăn một viên kẹo, đường hóa xong, là sẽ quên mất ý định hút thuốc thôi.

Đây là phương pháp Lục Trầm chỉ cho anh.

Anh ngồi trên xe nhìn con đường không một bóng người này, đợi gần một tiếng, ăn hết ba, bốn viên kẹo nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Lục Trầm đóng cửa sắt tạo ra tiếng ầm ầm ầm rất lớn.

Thẩm Hoài Ngôn lúc này cũng bước xuống xe.

(*): Hoa mân cô hay còn gọi là hoa hồng Nhật có tên khoa học là *Rosa Rugosa*. Người Nhật gọi hoa là “banh lê” (Hamanasu), có nghĩa là hoa lê bên bờ biển. Không rõ tên này có xuất xứ như thế nào. Thực ra đây là một loại hoa tường vi, tức là hoa hồng theo cách gọi trong tiếng Việt. Hoa mân cô khá giống hoa tường vi, tức là hoa tầm xuân. Thành ra các tên gọi thông tục rất dễ lẫn vào nhau. Nhưng truy về tên khoa học thì chúng khác nhau, tuy cùng một chi. [Trích từ nguồn: Đông A]

4. Chương 4

Trên đường phố không người, tiếng giày da bước đi nghe vô cùng quý dị.

Trước đây Thẩm Hoài Ngôn đã từng nghe qua một câu chuyện, rằng có con Sói lớn nọ chạy đến cửa nhà của Thỏ trắng nhỏ hát: “Thỏ trắng ngoan ngoãn bé nhỏ ơi, mở cửa ra một chút đi nào.”

Hiện tại, người kêu Thỏ trắng nhỏ mở cửa ra lại là anh.

Sắp đến nửa đêm, anh giống như phát điên dùng sức lực rất lớn mà đập vào cửa sắt. Cánh cửa bị đập phát ra tiếng vang loảng xoảng. Lòng anh tràn đầy ý muốn trả thù, Lục Trầm có sợ hay không, sợ rồi sẽ có biểu cảm như thế nào, sẽ gặp anh sao? Sẽ khóc chứ?

Có nhớ anh không?

Nghĩ đến Lục Trầm khóc, lực tay từ từ yếu đi, âm thanh dần biến đổi, giống như đang sờ vậy, vuốt ve, nghe sần sật.

Cánh cửa kia rất bẩn, dù trên tay hay trên quần áo anh đều bị bụi dính vào. Thắm Hoài Ngôn nhẹ giọng gọi với vào trong, là anh đây, Lục Trầm. Âm thanh khàn khàn phát ra làm bản thân anh giật mình.

Qua gần nửa tiếng cửa mới bật ra, một cánh tay gầy gò trắng nõn đỡ lấy chân cửa, chậm rãi đẩy qua.

Đẩy đến phân nửa là chỗ Thắm Hoài Ngôn đang đứng thì lại bất động, một tay cậu không đẩy cửa nổi mà phải dùng cả hai tay mới đẩy nó qua được.

Lục Trầm mặc quần áo ngủ, nguyên vẹn đứng trước mặt anh.

Thắm Hoài Ngôn đoán không sai, cậu khóc rồi, vành mắt hồng thắm, ngay cả giữa chân mày cũng đỏ. Cậu không nói gì, bên chân có một cây gậy sắt, Thắm Hoài Ngôn đoán là cậu chuẩn bị nó để phòng thân. Thật buồn cười, cái thân thể đó của cậu có thể đánh được ai chứ?

Biểu cảm rất kỳ diệu của Lục Trầm và Thắm Hoài Ngôn trong khoảnh khắc mà cả hai mặt đối mặt kia. Nhìn lẫn nhau lại như không kịp chờ đợi.

Thậm chí Thắm Hoài Ngôn có ảo giác rằng chỉ giây tiếp theo nữa thôi, người kia sẽ bổ nhào vào lòng anh, đáng tiếc là cậu không làm vậy.

Cảm giác của Thắm Hoài Ngôn lúc này giống như có một tảng đá thật lớn nhưng trong nháy mắt bị đập ra vụn vỡ thành những mảnh nhỏ. Hơn nữa từng mảnh từng mảnh còn đâm vào anh, anh có thể cảm nhận được dù máu toàn thân mình đang chảy xuôi nhưng tất cả lại theo nơi này chảy ra ngoài cả.

Trong lòng anh dâng lên một cổ khí nóng nẩy tàn bạo, anh bảo Lục Trầm mau rút ra đây.

Chân Lục Trầm giật giật, muốn nhìn anh nhưng lại không dám. Không biết đang suy nghĩ gì, sau đó cúi đầu theo sau lưng anh.

Thắm Hoài Ngôn ngại cậu đi chậm nên dừng lại chờ cậu đến bên cạnh mình, dùng sức lôi cánh tay rồi ném cả người cậu vào trong xe. Lục Trầm còn chưa ngồi vững thì Thắm Hoài Ngôn đã nặng nề đóng cửa lại.

Thắm Hoài Ngôn bước sang bên kia đóng cửa, không khí càng trở nên yên tĩnh làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Lục Trầm hô hấp nhẹ nhàng nhìn về phía trước, dè dặt xoa cổ tay mình. Dưới lớp quần áo ngủ là một vết đỏ vô cùng chói mắt. Da cậu vốn đã rất trắng, chỉ cần sơ hở một tí sẽ dễ để lại vết, phải xoa bóp một lúc lâu mới tốt được.

Thắm Hoài Ngôn đã nhẫn nại rất lâu. Dáng vẻ Lục Trầm im lặng chịu đựng hết lần này đến lần khác đã chạm vào vảy ngược của anh. Anh muốn xé nát, muốn gặm nhấm, muốn thấy trên khuôn mặt cậu lộ ra

biểu cảm khác, đau khổ, ảm nhẩn, cầu xin.

Tốt nhất là phải giống như anh bây giờ.

“Làm sao thế? Đã nhiều năm như vậy, sao cậu lại sống thành cái dạng này?”

Ánh mắt của Lục Trầm ảm đạm, vừa mới khóc nên vành mắt màu hồng không giấu được. Bên trong còn ầng ậng nước. Thắm Hoài Ngôn bỗng chốc sinh ra ảo giác, anh ảo tưởng cậu vẫn chỉ mười chín tuổi, vẫn là bảo bối mình yêu thương nhất.

“A Trầm lớn rồi, thấy người quen cũ cũng không biết chào hỏi đúng không?”

Lục Trầm lắc đầu, do dự đưa tay ra tỏ ý chỉ vào cổ họng mình. Sau đó Lục Trầm cố cho anh xem một thủ ngữ mà anh không hiểu.

Thắm Hoài Ngôn tát một cái đẩy tay cậu ra, anh dùng sức lực lớn đến mức cả bàn tay mình cũng run run tê dại: “Tôi bảo cậu nói! Nói đi!”

Lục Trầm hung hăng nhìn anh, trong khóe mắt đã đọng lệ, xoay người định bỏ đi nhưng cửa xe đã bị khóa lại.

Thật đáng thương, khuôn mặt này khóc một cái càng động lòng người.

Có lúc Thắm Hoài Ngôn thích nhìn cậu khóc nhưng không phải trong tình huống này. Chỉ là không thể nhìn ra tay anh run rẩy như đang nhắc nhở bản thân đã làm chuyện trái lòng mình thế nào.

Nhưng một khi phiền nổi muộn đã phát tác thì khó mà thu về.

Anh lại nói một câu quá đáng hơn.

“A, quên đi, bây giờ cậu là người câm mà.”

Lục Trầm nghe lời này ngoài dự đoán mà tay buông lỏng, yên lặng không lên tiếng tựa vào cửa sổ xe.

Lúc Thắm Hoài Ngôn kéo cậu qua, gương mặt cậu đã giàn giụa nước mắt.

5. Chương 5

Thẩm Hoài Ngôn chưa bao giờ có cách chống lại nước mắt của Lục Trầm.

Chỉ cần cậu khóc, Thẩm Hoài Ngôn sẽ ngay lập tức cảm thấy buồn bực, cảm thấy khó thở. Người bị bỏ rơi là anh, bị lừa dối cũng là anh, cái kẻ không có lương tâm này nghĩ chỉ cần bản thân khóc thì tất cả mọi chuyện sẽ được xóa bỏ hay sao? Thẩm Hoài Ngôn đứng dậy cầm hộp khăn giấy ném cho cậu, hung ác mà nói: “Được rồi, đừng ở trên xe của tôi khóc lóc, làm cho người ta chán ghét lắm có biết không.”

Lục Trầm càng thêm khổ sở, do cầm không chắc nên hộp giấy rơi xuống dưới chân, cậu không có nhật mà dùng tay áo lau lung tung làm cho chóp mũi đỏ chót, co người dựa vào ghế.

Áo ngủ cổ tròn trượt xuống làm xương quai xanh của cậu như ẩn như hiện, làn da trắng như tuyết bị đèn xe màu cam chiếu vào tạo nên cảm giác vô cùng dâm mỹ.

Thẩm Hoài Ngôn có phản ứng ngay lập tức.

Lục Trầm biết anh đã khóa cửa xe rồi, trong thời gian ngắn không thể xuống xe được nên đành lựa chọn từ bỏ, cậu cũng không biết Thẩm Hoài Ngôn muốn làm gì, nhưng cậu nghĩ rằng hiện tại Thẩm Hoài Ngôn có làm gì cậu đi chẳng nữa, cũng không sai.

Đúng vậy.

Dù là đánh cậu hay mắng cậu, đều đúng cả.

Mấy năm qua cậu luôn nghĩ bản thân có thể gặp lại Thẩm Hoài Ngôn hay không, lúc gặp lại anh ấy sẽ đối xử với mình như thế nào. Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho dù lúc này Thẩm Hoài Ngôn có dùng dao đâm cậu một nhát, cậu cũng tuyệt đối không phản kháng.

Nhưng cậu không nghĩ rằng câu nói đầu tiên của anh lại có thể làm cho mình khó chịu đến như vậy.

Không gian nhỏ hẹp này lần thứ hai trở nên yên lặng, chân bị tê vì ngồi nên Lục Trầm di chuyển ngón tay xuống dưới, sau đó đổi sang tư thế thoải mái hơn.

Thẩm Hoài Ngôn bỗng nhiên quát: “Động cái gì mà động! Cậu ngứa mông rồi đúng không?”

Lục Trầm vừa nghe thấy thế liền rũ mắt quay mặt qua chỗ khác, không nhìn tới anh.

Tai của Lục Trầm tròn bóng, co lại thành một đoàn nhỏ rất đáng yêu, rõ ràng đã hơn hai mươi tuổi nhưng trông lại chẳng khác gì một học sinh.

Thẩm Hoài Ngôn hận nhất là dáng vẻ này của cậu.

“Trốn cái gì mà trốn! Hiện tại mới biết sợ? Lúc đi ra ngoài cùng tôi sao lại không sợ? Lúc nhận ra tôi sao lại không sợ?”

Thật là kỳ lạ, rõ ràng anh không hề muốn nói vậy nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tổn thương(*) của Lục Trầm, từng câu từng chữ đều từ từ bật ra khỏi trong miệng anh.

Đáp lại Thẩm Hoài Ngôn chỉ có tiếng hít thở chậm rãi vững vàng của Lục Trầm, cậu giơ hai tay lên che mặt, thể hiện rõ là một khắc cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng của Thẩm Hoài Ngôn.

Qua một lúc, Thẩm Hoài Ngôn nghe được tiếng bụng cậu kêu ùng ục ùng ục.

Hộp cơm kia bị quật đổ trên đất, Lục Trầm mím chặt môi, giống như đóng kịch câm, những nghi ngờ trong đầu Thẩm Hoài Ngôn đan chéo nhau. Tay nổi rõ gân xanh, anh rốt cục không thể nhịn được nữa nói với Lục Trầm: “Cút xuống!”

Hai chân Lục Trầm vừa chạm đất, Thẩm Hoài Ngôn lập tức khởi động xe chạy đi.

Anh lén lút nhìn vào gương chiếu hậu, Lục Trầm trừng trừng nhìn chằm chằm đuôi xe của anh, áo ngủ nhạt màu của cậu hoàn toàn không hợp với con đường tối đen bản thủ lộn xộn này.

Thẩm Hoài Ngôn nghĩ nếu như Lục Trầm có thể nói được, chắc cũng đã mắng anh cỡ một trăm lần là đồ bệnh thần kinh, ý nghĩ này làm cho anh cực kì khó chịu.

Trên thực tế, Lục Trầm không những không nghĩ đến việc mắng anh mà cậu chỉ tính toán chuyện về nhà đốt nhang.

Mong là Thẩm Hoài Ngôn không quay đầu lại ngay.

Đèn pha xe chiếu thẳng vào người mình, cậu không dám quay đầu lại, chân bước nhanh quay về tiệm. Chân Thẩm Hoài Ngôn dài hơn chân cậu, vừa bước ra đã tóm được cổ áo cậu, kéo cậu vào trong lại.

Sắc mặt anh khó coi, mà dùng định vị tìm một quán ăn gần nhất, âm thanh máy móc lạnh lẽo vang lên hướng dẫn anh tiếp theo nên quẹo phải hay là quẹo trái.

Lục Trầm rúc vai, không chống cự cũng không có biểu hiện muốn chống cự, dáng vẻ như bị người khác bắt nạt. Lúc này cậu ra ngoài hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn nên cũng không có mang theo điện thoại di động trên người, không có cách nào nhắc nhở Thẩm Hoài Ngôn rằng đã giờ này rồi, những quán ăn ở cả đường này đều đã đóng cửa hết rồi.

Cơ mà có nói cũng chưa chắc anh đã chịu nghe.

Thẩm Hoài Ngôn chạy tới vài quan, quả nhiên đều đã đóng cửa, Lục Trầm bị bộ dáng nghiêm túc khi tức giận của anh chọc, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng cười, Thẩm Hoài Ngôn dữ tợn nhìn thì yên lặng trở lại.

Thẩm Hoài Ngôn liền đưa cậu trở về, đến cửa cũng không để cho cậu xuống xe, mà tự đi xuống, đứng quay lưng về phía cậu gọi điện thoại cho người nào đó, sau khi gọi xong liền tức giận trở về, đóng mạnh cửa.

Lục Trầm liền yên tĩnh như vậy nhìn, muốn đưa tay tới vuốt lên lông mày đang nhăn lại của anh, nhìn rất lâu mới nhìn được không làm.

Trước đây anh không hay tức giận như thế này.

Thẩm Hoài Ngôn cảm nhận được ánh nhìn của cậu, không được tự nhiên mà nhích qua một tít, quát: “Nhìn cái gì!”

Anh đẹp nên mới nhìn.

Lục Trầm không tính toán với anh, cậu bị cơn buồn ngủ đột kích, Thẩm Hoài Ngôn chưa chịu thả cậu đi, cậu nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, cậu bị Thẩm Hoài Ngôn để thứ gì đó lên bụng mà tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy một hộp cơm ba tầng, quai cầm nằm trong tay anh, đề lên nửa bụng của mình.

Lục Trầm biết nhất định là anh vừa gọi điện thoại gọi người đưa nó tới, mùi thơm từ hộp cơm tỏa khắp xe, Lục Trầm ôm nó, vành mắt chậm rãi đỏ, có vẻ như khóc.

“Cậu mấy tuổi rồi mà còn khóc khóc khóc, muốn khóc thì bước xuống xe khóc, đi.” Nói xong thì đẩy cậu một cái.

Không còn bị Thẩm Hoài Ngôn ngăn cản, cậu hẳn phải thoải mái xuống xe mới phải, nhưng là dưới bàn chân giống như bị xích lại, muốn di chuyển cũng không di chuyển được.

Thẩm Hoài Ngôn bình tĩnh nhìn cậu vài lần, kéo cậu vào lòng, hôn như thể cho hả dạ.

Sự phản kháng của Lục Trầm không đáng để Thẩm Hoài Ngôn quan tâm, anh không phí nhiều sức đã có thể cạy mở hàm răng cậu một cách dễ dàng, cuốn lấy đầu lưỡi cậu mà hôn.

Trong miệng Lục Trầm có mùi vị bạc hà như vừa mới đánh răng xong, nó đè ép sự tức giận không tên của anh cho đến khi nó hoàn toàn biến mất.

Anh theo thói quen dùng đầu lưỡi khuấy động khoang miệng của Lục Trầm, thẳng đến khi Lục Trầm hơi thở nặng nề, liên tục thở dốc.

Lục Trầm cũng rất mê muội nụ hôn của anh.

Lúc Thẩm Hoài Ngôn rời khỏi môi cậu, hai mắt Lục Trầm nhắm nghiền, đã mang toàn tâm tiếp nhận anh.

Anh dùng ngón tay cái chạm vào môi Lục Trầm, lau đi từng sợi chỉ bạc còn vương lại, sau đó dùng lực niết môi của cậu, khoe miệng mỉm cười, nửa là làm nhục nửa là khiêu khích nói: “Lục Trầm, cậu xem xem bản thân có tiện hay không.”

Lục Trầm đẩy anh ra, áo ngủ bị kéo lên, Thẩm Hoài Ngôn nhìn thấy trên bụng cậu có một vết tích vô cùng bắt mắt thì cảm thấy trong lòng đau nhói, tâm trí hoảng hốt.

Mấy giây này, Lục Trầm nhanh chóng ôm hộp cơm xuống xe, chạy về nhà.

(*): nguyên văn là “ ”, sinh vô khả luyến, nghĩa là cảm giác thất vọng, tuyệt vọng, cảm giác như trên đời không còn lý do gì đáng để sống cả.

6. Chương 6

Thẩm Hoài Ngôn tin mình sẽ không bỏ được Lục Trầm.

Anh nhìn dáng vẻ không kịp chạy trốn kia của Lục Trầm, rõ ràng là gầy đến không thấy tí thịt nào. Giống một con nai con nhưng lại nhanh nhẹn.

Anh phải thừa nhận bản thân mình bây giờ rất thỏa mãn, gần như là cảm giác thỏa mãn vạn vẹo. Bởi vì đã được gặp Lục Trầm lần nữa.

Thẩm Hoài Ngôn về đến nhà trời đã khuya. Xe còn cách cửa mấy mét thì cửa đã mở ra trước rồi.

Ở cửa quán gia cung kính đứng đó giống như đã luôn chờ anh trở lại vậy. Quán gia của Thẩm gia không thể so với Chu gia, bọn họ chỉ làm những việc phải làm và những việc được yêu cầu làm.

Ví dụ như việc nhốt anh lại trong nhà mình.

Thẩm Hoài Ngôn đi vào, quần gia chờ sau khi anh vào thì lui ra ngoài đóng cửa lại. Trong phòng khách ánh đèn lấp lánh, phong cách và cách trang trí hoàn mỹ vô cùng hài hòa. Một người đang ngồi dưới chùm đèn thủy tinh lớn.

Quý Ngữ, nữ chủ nhân của Thẩm gia, mẹ của Thẩm Hoài Ngôn.

Bà đang đợi anh.

Nhà của Quý Ngữ là gia đình về đàn dương cầm, khi còn trẻ gả đến Thẩm gia cũng không bằng lòng vứt bỏ nhiệt tình của mình với sự nghiệp. Sau khi sinh Thẩm Hoài Ngôn thì lại bận diễn xuất, bay đi khắp nơi trong nước ngoài nước đều có. Một năm rất khó gặp được mấy lần.

Cuối cùng khi bà từ thế giới dương cầm trở về Thẩm gia thì Thẩm Hoài Ngôn đã trưởng thành. Từ một nhóc con trầm lặng ít nói thành một người thanh niên trầm lặng ít nói.

Thẩm Hoài Ngôn không thể thân thiết được với bà, bà cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Chỉ duy một lần muốn giúp anh nhưng lại biến khéo thành vụng tổn thương anh. Sự việc đó trở thành một vách ngăn vĩnh viễn giữa hai người.

Từ bấy giờ Quý Ngữ đã ở phòng khách chờ Thẩm Hoài Ngôn trở lại, đến khi thấy anh về thì bắt đầu đứng ngồi không yên. Thẩm Hoài Ngôn đối mặt với bà mấy giây, không nhìn ra được biểu cảm. Anh không dừng lại mà đi thẳng lên phòng trên lầu của mình.

Quý Ngữ nhỏ giọng gọi một tiếng Thẩm Hoài Ngôn, anh đứng ở giữa cầu thang dừng lại một lát, đáp lại một chữ ừ.

Sau đó chỉ để lại cho bà một cái bóng lưng.

Quý Ngữ đau lòng rơi lệ, bà nghĩ nếu như bà biết sớm kết quả này thì ban đầu cho dù nói gì bà cũng sẽ không tìm Lục Trầm nói những lời kia. Nhất định cũng sẽ không sắp xếp để chụp mấy bức hình đó, sẽ không rõ ràng ràng biết chồng mình dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy mà vờ như không biết.

Nếu như có thể làm lại thì tốt rồi.

Ban đêm sự chênh lệch thời gian làm Thẩm Hoài Ngôn không ngủ được. Bốn giờ đã thức dậy đi xử lý công vụ, đến tận bảy giờ sáng mới khép máy tính lại.

Sau khi tắm xong anh đã tỉnh táo hơn rất nhiều bèn đi xuống lầu.

Quý Ngữ dốc lòng làm một bàn thức ăn sáng đang ngồi đợi anh. Thẩm Hoài Ngôn nghi ngờ có phải là bà không ngủ hay không, sớm như vậy sao có thể làm ra lượng thức ăn mà chắc năm người cũng không ăn hết

này.

Thẩm Hoài Ngôn không có thói quen ăn gì vào sáng sớm. Anh xuống lầu khoác áo khoác lên người chuẩn bị ra khỏi cửa. Tuy nhiên trong giây lát đối mặt với ánh mắt của Quý Ngũ, bà cười một tiếng. Bà ngồi đó tư thế vô cùng thanh tao nhã nhặn, nở nụ cười gượng thật sự không lẫn vào đâu được. Thẩm Hoài Ngôn đi đến cửa lại vòng trở về, lấy một cái sandwich trên bàn cần hai miếng, lần đầu tiên cầm ly sữa bò chứ không phải cà phê mà uống.

Nét mặt đau thương của Quý Ngũ mới giảm đi rất nhiều.

Thẩm Hoài Ngôn vẫn lạnh nhạt như cũ buông ly xuống, nói tiếng cảm ơn.

Theo lý hôm nay anh sẽ đến công ty tiếp nhận. Tuy nhiên khi lái xe, tay anh lại không nghe anh điều khiển mà nửa đường chạy đến cửa hàng điểm tâm mua một phần bánh bao nóng và bánh đậu đỏ, sợ sữa đậu nành đổ ra ngoài, lúc nào anh cũng dùng một tay để đỡ nó.

Đây là đồ ăn cậu muốn ăn, Thẩm Hoài Ngôn an ủi mình.

Từ nhà xe đến chỗ này phải mất gần một tiếng đồng hồ còn đường đến công ty chỉ mất có hai mươi phút mà thôi. Thẩm Hoài Ngôn thấy tinh thần của Lục Trầm rất tốt, ở trước cửa tưới nước cho hoa. Bây giờ anh mới thấy hối hận, anh điên rồi nên sáng sớm đi làm mấy chuyện này.

Quần áo của Lục Trầm mặc hôm qua và hôm nay giống nhau, eo cột khăn choàng khi làm bếp, quần quanh hông, cả người gầy gò càng thêm lộ rõ.

Thẩm Hoài Ngôn cố tình bóp kèn một cái, tay Lục Trầm do sợ hãi mà run lên thiếu chút nữa không thể cầm chắc được vòi phun nước.

Lục Trầm thấy Thẩm Hoài Ngôn cau mày nét mặt không kiên nhẫn, bỗng nhiên mặt cậu lại căng thẳng nghiêng đầu đi vào trong.

Lần này mặt Thẩm Hoài Ngôn đen hoàn toàn, cầm sữa đậu nành trong tay thật chặt. Anh thở dài một hơi, mang điểm tâm xuống xe, xung quanh xe cũng không thèm nhìn đi thẳng vào.

Thẩm Hoài Ngôn đem điểm tâm ném lên bàn, ra lệnh: “Ăn”

Lục Trầm đứng đó không động đậy, Thẩm Hoài Ngôn hình như đã muốn nổi giận. Cậu vội vàng tìm sổ tay của mình khắp nơi, viết một hàng chữ cho Thẩm Hoài Ngôn: “Em ăn rồi.”

Mẹ nó.

Thẩm Hoài Ngôn ngồi xuống, cầm đồ ăn nhét vào miệng mình. Lục Trầm bên cạnh buông thông tay im lặng chờ anh ăn xong, chờ anh nổi giận.

Nhưng mà sau khi ăn xong anh cũng không nổi giận. Lục Trầm nhìn anh nhanh chóng ăn xong, vội đi lấy giấy vệ sinh có hình dáng kì lạ đến lấy lòng anh. Anh lau khô miệng, sau đó ngoắc Lục Trầm: “Đến đây.”

Lục Trầm bước đến liền bị anh kéo xuống ngồi cạnh mình.

“Lấy điện thoại di động ra.”

Lục Trầm không dám nhìn Thẩm Hoài Ngôn, vội vàng lấy điện thoại từ trong túi đưa cho anh. Sau khi đưa bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, cậu căng thẳng lùi về phía sau một chút, cúi đầu cầu nguyện anh đừng phát hiện ra.

Điện thoại của Lục Trầm trước giờ chưa từng khóa, Thẩm Hoài Ngôn lấy xong mở điện thoại ra lại khinh thường trên màn hình là một đứa trẻ với đôi mắt đen láy mở to, lạnh lợi.

Thẩm Hoài Ngôn bấm số điện thoại mình sang, bấm được một nửa, cố làm ra vẻ thoải mái hỏi cậu: “Có bạn gái à?”

Lục Trầm giống như đứa ngốc lắc đầu thật nhanh.

Lúc này Thẩm Hoài Ngôn mới yên tâm lại, trong lòng anh mừng thầm. Sau khi bấm số mình vào thì trả lại điện thoại cho cậu, Lục Trầm thở phào nhẹ nhõm. Không được mấy giây sau lại nghe anh cười khinh bỉ: “Cũng đúng, em tàn tật như vậy còn có ai muốn à?”

Lục Trầm khó chịu nhắm chặt mắt, Thẩm Hoài Ngôn kéo lỗ tai cậu nói: “Hay là lại cùng tôi đi, tôi cho em tiền.”

Nói đến chữ tiền anh cố ý dùng giọng cường điệu, nhấn mạnh chữ ấy.

Hốc mắt Lục Trầm nhanh chóng đỏ lên, lúc mở mắt lần nữa nước mắt đã sắp rơi ra ngoài.

Thẩm Hoài Ngôn “sách” một tiếng đẩy cậu ra. Còn mình thì đứng đây để lại một câu suy nghĩ cho kỹ rồi bỏ đi.

Lục Trầm cầm điện thoại di động, số điện thoại mà Thẩm Hoài Ngôn cho cậu là số lúc trước anh vẫn dùng, hơn nữa cậu có thể viết thuộc lòng dãy mười một số kia nhưng phần tên chỉ gõ một chữ duy nhất “Thẩm”.

Tay cậu chần chừ trên phím xóa một lúc, do dự mãi cuối cùng cũng chỉ nhấn phím trở lại.

7. Chương 7

Lục Trầm vui mừng không gì sánh bằng, ở một vài phương diện tư duy của người đàn ông này không được tinh tế cho lắm.

Bởi vì chỉ cần anh chịu nhìn kỹ một tý, chịu động não suy nghĩ một chút liền có thể phát hiện ảnh đứa nhỏ trong màn hình điện thoại của Lục Trầm, bất kể là mặt mày hay khuôn miệng, đều cực kỳ giống anh.

Lục Trầm lén sinh ra đứa con của Thẩm Hoài Ngôn.

Thật là buồn cười, rõ ràng là một người đàn ông, nhưng lại có thể dưỡng ra một sinh mệnh mới từ trong bụng mình.

Cách một lớp vải quần áo, Lục Trầm bắt lực xoa xoa vết thương trên bụng của mình, vết thương trông như con rết kia nhắc nhở cậu giờ giờ khắc khắc, rằng cậu chính là một con quái vật.

Đứa trẻ đó là món quà quý giá nhất mà Thẩm Hoài Ngôn đã giao cho cậu, dù cho cậu có ghét sự khác thường trong kết cấu sinh lý của bản thân ra sao, cũng nhất định phải sinh đứa nhỏ này ra.

Nhờ một bác sĩ tên là Cẩm Nhạc Vũ giúp đỡ, cậu mới có thể thuận lợi sinh đứa bé ra, cô ấy cũng là người duy nhất biết chuyện của Lục Trầm.

Sau khi sinh ra, đứa nhỏ không có cách nào có hộ khẩu khai sinh như bình thường, Cẩm Nhạc Vũ là người nghĩ ra biện pháp. Lục Trầm không phải phụ nữ, không thể lấy sữa nuôi con, cũng là Cẩm Nhạc Vũ chạy đông chạy tây thay cậu tìm người. Lúc mà đứa nhỏ tròn một tuổi, đã có thể tập tễnh bước đi thì Lục Trầm khai trương cửa tiệm. Đứa nhỏ được gửi ở nhà Cẩm Nhạc Vũ, đến thứ sáu cuối tuần mới qua đây chơi một chút. May mà tính tình của đứa nhỏ rất ngoan ngoãn, không bám người, chưa bao giờ ồn ào, cũng... chưa bao giờ hỏi... ba ba còn lại của mình ở nơi nào.

Cẩm Nhạc Vũ đã sớm dùng phương thức mà trẻ nhỏ có thể tiếp thu nói cho nó biết, rằng con được ôm ra từ trong bụng của ba ba, con xem trên bụng ba ba có một vết sẹo thật dài, lúc đó có thể ba ba rất đau nhưng ba ba đã rất kiên cường, tiểu Ninh Ninh cũng đã rất kiên cường...

Nghe thế, bé con gật đầu như già tôi, liên tục nhỏ giọng nói là sẽ đối xử với ba ba thật là tốt.

Bé rất thích ôm Lục Trầm gọi ba ba, Lục Trầm không có cách nào đáp lại, chỉ có thể hôn hôn trán hoặc má của bé, bé con sẽ vô cùng vui vẻ cười hi ha.

Lục Trầm nhìn thấy bé cười ngoan như vậy, cảm thấy tâm mình như đang chảy máu.

Từ đầu tới đuôi, cậu chỉ có thể đặt cho nó một cái tên, gọi là Lục Dư Ninh.

Cậu hy vọng đứa nhỏ này có thể đem đến an bình cho cậu.

Lục Trầm nhìn đồng hồ, giờ này vào thứ sáu hằng tuần, Cầm Nhạc Vũ sẽ đưa bé con tới, nhưng sau khi hoảng hồn vì chiều hôm qua nhìn thấy Thẩm Hoài Ngôn, cậu liền vội vàng nhắn tin cho Cầm Nhạc Vũ, nói với cô thời gian này không cần phải đưa Ninh Ninh tới đây.

Rất lâu sau Cầm Nhạc Vũ mới trả lời cậu, đơn giản, rõ ràng, tóm tắt hỏi: “Thẩm Hoài Ngôn trở về rồi có phải không?”

Lục Trầm trả lời phải.

Cầm Nhạc Vũ liền đáp ứng cậu.

Chuyện Thẩm Hoài Ngôn tìm người điều tra Lục Trầm hoàn toàn không có tiến triển gì.

Tin tức liên quan với Lục Trầm, giống như là bị ai đó che giấu vậy, ngoại trừ những thứ người ngoài nhìn vào có thể thấy được thì không còn gì cả.

Trước đây Thẩm Trường Đình một lòng muốn chặn hết thấy liên hệ của anh và Lục Trầm, hẳn không nghĩ đến lúc này vẫn còn bị điều tra lại.

Sau khi Thẩm Hoài Ngôn đưa số điện thoại cho Lục Trầm, đã rất nhiều ngày không có đi tìm cậu.

Anh đang đợi điện thoại hoặc tin nhắn từ Lục Trầm, hằng ngày đi làm đều mang điện thoại theo bên mình, nhưng tiếng chuông riêng biệt không bao giờ thay đổi lại chưa từng vang lên.

Có thể Lục Trầm đã đổi số điện thoại, có lẽ là cậu căn bản đã ném chuyện này ra sau đầu, quên mất rồi. Cho dù là nguyên nhân nào, Thẩm Hoài Ngôn đều cảm thấy không chấp nhận được.

Có lần anh bận đến lúc trời đen kịt, đầu đầu cực kỳ, lúc trở về văn phòng không cẩn thận gọi cho Lục Trầm một cuộc, ngay lúc Thẩm Hoài Ngôn định tắt máy thì được kết nối.

Bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này Thẩm Hoài Ngôn mới nhớ ra, Lục Trầm là không thể nói chuyện.

Anh ảo não mà cúp điện thoại, kim đồng hồ trên tường vang lên tí tách tí tách làm cho anh không thể chịu được nữa, anh đập vỡ điện thoại.

Tại sao phá đồ vật cũng có thể phát ra âm thanh vang như vậy mà một người đang bình thường như em ấy lại không thể nói chuyện?

Thẩm Hoài Ngôn đã cai rượu ba năm nay, giờ lại uống say.

Anh rất ít đi đến những bữa tiệc bồi rượu, một là không nghĩ uống, hai là vì chưa có người nào lợi hại đến mức Thẩm Hoài Ngôn phải đích thân bồi rượu mới có thể đổi lấy lợi ích hợp tác.

Anh uống say khướt vì Lục Trầm, cai rượu vì Lục Trầm, uống rượu trở lại cũng là vì Lục Trầm.

Lục Trầm vừa xuất hiện đã khiến cho toàn bộ nỗ lực từ bỏ thói xấu của anh thất bại, khiến anh bất chấp không tỷ khiêng dè như cậu nhũ vậy.

Trợ lý nâng anh lên xe, muốn đưa anh về, anh vẫn còn một tia tỉnh táo, có thể tự cài dây an toàn, xoa xoa huyết thái dương nói với trợ lý: “Đi đường Mẫn Diệp.”

Trợ lý không nhiều lời liền chở anh đến trước cửa tiệm hoa nhỏ trên đường Mẫn Diệp, nói với Thẩm Hoài Ngôn: “Nếu sắp cần gì cứ gọi em.”

Thẩm Hoài Ngôn giờ giờ tay lên, trợ lý liền xuống xe, đi mất.

Thẩm Hoài Ngôn hạ kính xe xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi rất lâu, mãi đến khi cảm nhận được mùi rượu trên người mình không còn quá nồng nặc nữa mới bước xuống.

Cửa tiệm chất đầy bó hoa nhưng lại không có ai, có âm thanh truyền tới từ bên trong phòng. Thẩm Hoài Ngôn đẩy cửa phòng ra, thấy ba người ngồi trên ghế sa lon liền sững sờ, Lục Trầm lạnh tay lệ mắt kéo Lục Dư Ninh vào lòng che chở. Cầm Nhạc Vũ đặt bánh ngọt trên tay xuống, không nhanh không chậm lau lau tay, không hề sợ ánh mắt hung ác đến như muốn ăn thịt người của Thẩm Hoài Ngôn, nhìn về phía anh.

Đây là lần đầu Cầm Nhạc Vũ nhìn thấy người đàn ông trong truyền thuyết này, quả thật là vô cùng tuấn tú, khó trách Lục Trầm nhớ mãi không quên.

Thẩm Hoài Ngôn căn bản không thể nào đoán được mình nghĩ gì vào giờ khắc này, nữ nhân, hài tử, trước mắt anh là hình ảnh một nhà ba người tiêu chuẩn làm cho hai mắt anh đỏ tươi, ngón tay dùng sức tựa như muốn đâm nát lòng bàn tay của anh.

Lục Trầm cứ cho là anh vung nắm đó về phía mình, ôm Lục Dư Ninh không buông tay, không cho Thẩm Hoài Ngôn nhìn thấy mặt đứa nhỏ.

Đứa nhỏ không biết đang xảy ra chuyện gì, bị bầu không khí mạnh mẽ mà khủng bố xung quanh Thẩm Hoài Ngôn làm cho sợ đến phát run, vùi mặt vào lồng ngực của Lục Trầm, nói ba ba ơi con sợ.

Lục Trầm vỗ vỗ đầu bé, dùng động tác này để nói cho bé biết là không cần phải sợ.

“Không phải sợ, Ninh Ninh.”

Cầm Nhạc Vũ hoàn toàn xem như người đàn ông đứng ở cửa không tồn tại, tiến đến bên Lục Dư Ninh, dùng giọng như bình thường dỗ nhóc, đúng như dự đoán, một giây sau Lục Dư Ninh liền nhào vào lòng Cầm Nhạc Vũ.

Nắm tay siết chặt của Thẩm Hoài Ngôn thả lỏng, hết thấy phần nộ, không cam lòng, khát vọng, toàn bộ vào đúng lúc này hóa thành than tro bụi.

Đúng vậy, Lục Trầm không có bạn gái, em ấy đã cưới vợ sinh con luôn rồi.

Còn anh cứ quanh quẩn ở trong cái địa ngục này.

Đêm đó anh hỏi Lục Trầm có ti tiện hay không, ti tiện, kẻ ti tiện là bản thân anh mới đúng.

Sự khốn đốn và đau khổ bên trong anh rốt cục cũng tiêu tán, anh đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, sau nhiều năm, vào thời khắc này, nghe thấy người mình yêu nhiều năm qua được một đứa bé gọi một tiếng ba, anh cũng chỉ có thể cười một cái, lão đảo rời đi.

8. Chương 8

Đầu ngón tay của Lục Trầm run rẩy, môi cậu trắng bệch. Cảm giác mấy miếng bánh ngọt vừa ăn vào bây giờ tất cả đều mắc ở ngực. Miệng cậu nếm được vị đắng, không biết liệu có phải máu không.

Cầm Nhạc Vũ giống như chuyện gì cũng chưa hề xảy ra, ôm Lục Dư Ninh lên đùi mình dứt bánh ngọt. Cầm iPad của mình cho nhóc xem hoạt hình, Lục Trầm không định nói gì với cô, Cầm Nhạc Vũ cũng không hỏi.

Cô đã đồng ý với Lục Trầm trừ phi chính bản thân cậu muốn nói, còn không cái gì cô cũng không hỏi đến.

Lục Dư Ninh xem phim hoạt hình một lát hơi mệt, muốn đi ngủ, bé con vuốt mắt gọi ba ba, giơ tay muốn ba ba ôm. Kêu mấy tiếng không nghe Lục Trầm trả lời, Lục Dư Ninh vô tội nhìn Cầm Nhạc Vũ. Cầm Nhạc Vũ không thấy, bé lại cho là mình chọc giận ba ba rồi, lúc này vừa bị chú kia dọa một cái nữa. Hai chuyện cùng một lúc đã vượt quá khả năng tiếp nhận của bé.

Lục Dư Ninh hít hít mũi, không nhin được rơi nước mắt.

Bé rất ít khóc, trước mặt Lục Trầm lại càng ít hơn nữa. Vì không dễ họ phát hiện được nên bé vùi mặt vào áo của Cẩm Nhạc Vũ. Không tiếng động mà khóc.

Dần dần Cẩm Nhạc Vũ cảm giác trước ngực mình bị ướt một chút, cúi đầu nhìn, hồng, thành bé khóc rồi.

Cô vội ôm lấy bé con lau nước mắt, đau lòng nói: “Sao vậy cục cưng, nói với dì đi.”

Lục Dư Ninh bị phát hiện cũng rất khó chịu, tự lau loạn xạ gương mặt nhỏ nhắn của mình, miệng nói không rõ: “Ba ba, Ninh Ninh ngoan...”

Lục Trầm như vừa mới từ thế giới thần tiên trở về nghe Lục Dư Ninh nói vậy liền tự trách không thôi. Cậu ôm lấy con mình xoa xoa lưng, hôn trán bé, Cẩm Vũ Nhạc cũng an ủi thêm: “Tiểu Ninh Ninh là ngoan nhất, ba ba với dì đều thích con mà, cục cưng đừng khóc, con khóc nữa dì cũng muốn khóc theo rồi.”

Hô hấp của Lục Dư Ninh dần ổn định lại, bé tụt khỏi đùi Lục Trầm, đem cái bánh ngọt chưa ăn xong đưa đến miệng Lục Trầm, bảo ba ba ăn.

Lục Trầm ngoan ngoãn ăn xong, Lục Dư Ninh tỉ mỉ hỏi cậu tối nay có thể ngủ chung với bé không. Lục Trầm nghĩ đến Thẩm Hoài Ngôn vốn muốn từ chối nhưng thấy trên mi của Lục Dư Ninh đã có nước mắt thì hoàn toàn đồng ý.

Không ai có thể tổn thương Lục Dư Ninh.

Thẩm Hoài Ngôn cũng không.

Cậu không biết rằng Thẩm Hoài Ngôn dĩ nhiên chẳng thể nào tổn thương hai người được.

Sau khi Thẩm Hoài Ngôn trở về thì thức trắng cả đêm uống rượu hút thuốc, tất cả đều đã tan vỡ,... mấy ngày liền mệt nhọc quá độ cộng thêm uống rượu quá liều lượng đã làm anh phải nhập viện.

Người nào anh cũng không thể tổn thương được, anh chỉ có thể tổn thương bản thân mình mà thôi.

Khi nằm viện Thẩm Hoài Ngôn không chịu để Quý Ngừ ở lại chăm sóc mình, cũng không cho bất cứ người nào đến thăm bệnh. Mặt khác anh bảo người làm đem đồ dùng làm việc dời đến phòng bệnh. Ở bệnh viện trừ việc không thể hút thuốc, anh còn phải chịu đựng đau đớn, một đêm chịu không ít lần.

Ở trong viện tất cả bệnh trên người anh đều phát tác, đau đầu, miệng vết thương cũ cũng đau.

Những vết thương này cộng lại chỉ uống thuốc giảm đau thôi là không đủ.

Đau mới tốt, đau mới là thật.

Anh giống như bị mắc chứng rối loạn lưỡng cực, tính tình ngày càng xấu, sổ liệu giấy tờ màu sắc đưa đến có sai lệch cũng sẽ nổi giận nửa ngày, mắng cấp dưới của mình một trận. Ngay cả người giúp việc không quản lí công việc của công ty cũng không tránh khỏi.

Sau đó bệnh tình nặng thêm, Thẩm Hoài Ngôn lại không chịu uống thuốc. Là do Chu Nhâm dẫn người đến, ép anh nằm trên giường. Dọn hết mấy thứ đó đi mới xong xuôi.

Thẩm Hoài Ngôn nằm đấy, gò má gầy gò, râu ria xồm xoàm, hai mắt vô thần thấy Chu Nhâm đi vào cũng không nói chuyện.

Chu Nhâm chỉ tiếc sắt không rèn thành thép, đi qua đi lại trong phòng mấy bước. Vài lần đã muốn mắng anh, lại nghĩ đến anh bệnh nặng không muốn chọc anh nóng giận nhưng sau cùng vẫn không nhịn được chỉ đứng bên cửa sổ chỉ vào anh mà mắng: “Mày sao không khá lên được chút nào vậy? Hả? Bây giờ cmn mới được mấy ngày? Mày trở về được bao lâu đâu? Một đứa tên Lục Trầm lại làm mày khổ như thế này? Mày mấy tuổi rồi? Mấy tuổi?”

Thẩm Hoài Ngôn không để ý đến hắn, cầm di động vừa mới đổi nghe, hai chân vểnh lên như một lão già. Chu Nhâm đẩy chân anh xuống, tiếp tục mắng: “Mày vểnh chân cái gì? Mày vui lắm hả? Lén lút mà vui đi chứ. Sao vào viện mà còn? Aaa?”

“Nước Mỹ không có mông cong à sao mày lại như thế này? Tao không hiểu nổi, Lục Trầm tốt chỗ nào. Không kết hôn mà mang theo con, nhìn đã biết không đơn giản! Mày suy nghĩ kỹ đi!”

Thẩm Hoài Ngôn dừng động tác trên tay lại nhìn hắn, Chu Nhâm mới để ý mình đã nói sai, vội che miệng xoay người vào kính.

Từ lời nói của hắn Thẩm Hoài Ngôn đã bắt được thông tin mấu chốt.

Anh ngồi dậy hỏi Chu Nhâm: “Mày nói gì?”

Chu Nhâm buồn rầu “sách” một tiếng, liếc nhẹ anh: “Tao nói không đáng để mày làm vậy.”

Lục Trầm không kết hôn.

Không kết hôn vậy đứa bé ở đâu ra? Lục Trầm lương thiện như thế, liệu có phải là xin về nuôi hay không?”

Nhật được trẻ mồ côi thì không đúng lắm.

Thẩm Hoài Ngôn ánh mắt cũng sáng lên, quăng điện thoại qua một bên, kéo cổ áo Chu Nhâm xuống hỏi: “Lục Trầm không kết hôn, đứa bé cũng không phải của em ấy phải không?”

Chu Nhâm hận không thể chết cho rồi, hắn đã đồng ý với Thẩm tiên sinh không nói cho Thẩm Hoài Ngôn bất kỳ tin tức gì về Lục Trầm, hắn vội vàng lắc đầu: “Tao không biết, mày đừng có nói linh tinh.”

Thẩm Hoài Ngôn cười khê, Chu Nhâm biết khi Thẩm Hoài Ngôn cười như vậy thì chắc chắn sẽ đi gây họa.

Hắn gạt tay Thẩm Hoài Ngôn ra, lùi về sau mấy bước, sửa sang lại áo của mình: “Tao thấy Lục Trầm là một tai họa đó.”

Thẩm Hoài Ngôn vừa định trở mặt, hắn lại nói: “Mày cmn cũng vậy luôn.”

“Hai đứa cùng đi gieo họa cho người khác.”

“Lục Trầm không có kết hôn, đứa trẻ không phải của cậu ấy, tao chỉ biết bấy nhiêu thôi.”

Thẩm Hoài Ngôn im lặng một lát, nói: “Cảm ơn”

Chu Nhâm do dự mấy giây lại nói: “Tao biết địa chỉ cô gái kia, mày... muốn không?”

“Cho tao đi.”

Một lần nữa Thẩm Hoài Ngôn tự tìm cho mình một đường lui mà lại gần như là đường cùng. Nếu như Lục Trầm không kéo anh thêm một lần, anh thật sự... Thực sự chết không chỗ chôn.

9. Chương 9

Cầm Nhạc Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ với chuyện Thẩm Hoài Ngôn tìm mình.

Chỉ là thời gian anh tìm đến nhanh hơn cô dự tính một chút.

Mấy ngày không thấy, người đàn ông trước mắt vẫn một thân quần áo chỉnh tề, chỉ có khuôn mặt thoát nhìn đầy vẻ mệt mỏi. So với ngày anh không mời mà tới đó, nhìn thoáng qua quả thật là khác nhau rất nhiều.

Bên trong tiệm cà phê được bày trí tinh tế với tiếng nhạc dịu nhẹ. Hai người một câu cũng không nói, dùng ánh mắt đấu nhau. Tuy nhìn không ra biểu cảm của Thẩm Hoài Ngôn nhưng có thể thấy trong mắt của anh đều là địch ý.

Cầm Nhạc Vũ rất nhanh liền đã từ giữa trận.

Cô bất động nhìn ly cà phê trước mặt, mỉm cười giữ khoảng cách với Thẩm Hoài Ngôn. Tự nghĩ là tốt bụng mà nhắc nhở anh: “Thẩm tiên sinh nếu muốn tìm ra câu trả lời ở chỗ tôi, sợ là không có kết quả gì đâu.”

Thẩm Hoài Ngôn khoanh hai tay đặt trên bụng, sau một lúc, bộ dáng mười phần thích ý: “Không thử xem thì làm sao biết được chứ.”

“Tùy anh thôi.”

Thẩm Hoài Ngôn cười, hỏi: “Cầm tiểu thư không uống cà phê, là sợ tôi bỏ độc vào sao?”

“Tôi không uống những thứ này.”

Thẩm Hoài Ngôn cười cười lắc đầu, kéo ly cà phê trước mặt về phía mình, bỏ thêm một chút sữa và đường, ưu nhã khuấy nhẹ.

“Cầm tiểu thư, tôi là người làm kinh doanh” Thẩm Hoài Ngôn dù bận vẫn ung dung, lúc này phát huy đầy đủ bản chất của một người kinh doanh, “Theo đuổi lợi ích tốt nhất, đối với tôi và cô đều có lợi cả.”

Cầm Nhạc Vũ nghe anh chậm rãi nói: “Việc buôn bán của cha cô đã xảy ra một ít vấn đề, mà tôi, vừa may có thể giúp được cho cô.”

Cầm Nhạc Vũ nhún mày, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo kia rốt cục cũng xuất hiện một biểu cảm khác, làm cho Thẩm Hoài Ngôn cảm thấy phấn khích, “Anh điều tra tôi?”

“Vô tình nghe được chuyện của Cầm tiên sinh, vô ý mạo phạm, xin lỗi.”

Hay cho một câu vô ý mạo phạm.

Cầm Nhạc Vũ nhìn anh nhấp một ngụm cà phê, nhìn khuôn mặt đối diện trông quen thuộc đến đáng sợ kia, cô muốn cười to cực kỳ. Mặc cho mọi người đồn rằng thiếu gia nhà họ Thẩm thông minh lợi hại như thế nào, nhưng trước mặt cô lại chỉ là một tên ngốc thôi.

“Cha tôi không cần phiền Thẩm tiên sinh nhọc lòng, kính xin Thẩm tiên sinh thu lại lòng nhiệt tình.”

“Nói như vậy Cầm tiểu thư không chịu hợp tác sao?”

Tâm trạng Cầm Nhạc Vũ rất tốt, mấy lần không nhịn được cười, cô nhìn thấy ánh mắt Thẩm Hoài Ngôn lóe lên một tia nghi hoặc thì càng thêm vui vẻ.

“Đúng đó, không chịu hợp tác.”

Cô lấy điện thoại di động ra, làm bộ lướt vài cái, rồi tỏ vẻ tiếc nuối rất khoa trương: “Ây da, thật ngại quá, nhà tôi có chút việc, đi trước đây.”

Kỹ năng diễn xuất vụng về đến mức như là cố ý cười nhạo anh.

Thẩm Hoài Ngôn đưa tay làm cái từ thế “mời”. Tuy Cầm Nhạc Vũ bỏ đi mà bản thân không hỏi ra kết quả gì, nhưng lúc này anh lại cảm thấy mình bình tĩnh một cách khó giải thích.

Lúc Cầm Nhạc Vũ sắp đi đến cửa, bỗng nhiên kêu to Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh.

Thẩm Hoài Ngôn nhìn qua phía cô, tư thế sẵn sàng nghe bất cứ lúc nào.

Không thể không nói, cô quả thực là một người đẹp chỉ cần nhìn qua sẽ làm người ta nhớ đến.

“Đứa nhỏ không phải do tôi sinh, còn việc người đó là ai, anh cứ từ từ mà đoán đi.”

Cầm Nhạc Vũ cười rộ lên có má có lúm đồng tiền, nhưng giọng nói lại không ngọt ngào.

Tuy rằng giọng cô lạnh lạnh tựa như tiếng chuông, cũng khá êm tai dễ nghe, nhưng cuối cùng vẫn không bằng chất giọng nam mềm mại tinh tế của Lục Trầm.

Vì vậy rất lâu sau đó, anh cũng không thấy người có giọng nói như thế.

Vào giờ này mặt trời rất chói mắt, nhưng vào cuối mùa thu vốn cũng không thật sự nóng nực, nhiệt độ bên trong phòng vẫn không đổi. Trên đường đẩy người qua lại, Cầm Nhạc Vũ rất nhanh đã mất trong biển người đó.

Tầm mắt của anh hướng về phía cửa kính dày kia, sau cùng mới nhận ra rằng, với anh, Lục Trầm sớm đã in dấu ở trong sinh mệnh mất rồi.

Anh so sánh mỗi người mà bản thân gặp được với Lục Trầm.

Thời điểm anh dừng công việc để làm bản thân mất đi cảm giác, không phải không nhớ đến Lục Trầm, chỉ là không thể gặp được cậu nữa thôi.

Bây giờ cậu lại xuất hiện ở bên cạnh anh. Thế thì hồi ức về khoảng thời gian kinh khủng kia anh có thể không truy cứu, chuyện đứa nhỏ anh cũng không muốn hỏi rõ.

Nếu Lục Trầm không ở bên ai, vậy tại sao anh không thể?

Anh yêu Lục Trầm như vậy, yêu đến mức không cần lòng tự trọng, cũng tin tưởng trong trái tim nhu hòa Lục Trầm vốn có một vị trí dành cho mình.

Lục Trầm năm nay mới 23 tuổi, người khác vào tuổi này chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học, cậu lại dẫn theo một đứa nhỏ mấy tuổi.

Lục Trầm cần anh, đúng vậy, cần anh, anh phải bảo vệ Lục Trầm. Lục Trầm là bảo bối mà anh yêu thương nhất, là sinh mệnh của anh. Chỉ cần anh tiếp tục bảo vệ Lục Trầm cho tốt thì bản thân mình sẽ không đau lòng nữa.

Anh có thể nhốt Lục Trầm lại, đưa đứa nhỏ ra nước ngoài, Lục Trầm không cần đi sớm về tối, không cần lo lắng sợ hãi, mỗi ngày đều có thể thức dậy ở trong lòng anh.

Anh yêu Lục Trầm.

Thẩm Hoài Ngôn không ý thức được suy nghĩ của mình hoang đường và buồn cười đến mức nào. Sau khi mấy ý nghĩ này nọ nhảy ra trong đầu, anh lập tức gọi điện thoại cho trợ lý. Yêu cầu trợ lý mua một ngôi nhà trên đoạn đường tốt nhất nằm ở vùng ngoại thành trong thành phố A, đã có nội thất và lắp đặt thiết bị, có thể lập tức ở ngay được.

Anh ảo tưởng Lục Trầm đang cười với anh, anh nói gì cậu nghe đấy, hầu hạ dưới thân anh, nhẹ nhàng cự tuyệt mà đẩy anh, nhưng không thể không tiếp nhận anh, mà anh thì hôn khắp người Lục Trầm.

Không thể nói chuyện cũng không sao. Như vậy anh sẽ không nghe được bất kỳ từ gì có thể khiến cho bản thân mất hứng từ trong miệng cậu.

Anh muốn gặp Lục Trầm, ngay bây giờ.

Lục Dư Ninh vẫn ở chỗ Lục Trầm, không biết tại sao mấy ngày nay Lục Dư Ninh đặc biệt bám lấy cậu. Lục Trầm không thể từ chối bé được nên chỉ có thể giữ bé lại chỗ này, ngủ cùng mình kia trên chiếc giường chật hẹp kia.

Cũng may Lục Dư Ninh không lạ giường. Bé con chỉ cần ôm tay hoặc nằm úp sấp ở trên người Lục Trầm

là có thể ngủ ngon. Vì thế mà Lục Trầm cũng khá thoải mái.

Sáng sớm, Cầm Nhạc Vũ đưa những vật dụng cần thiết của bé cho Lục Trầm. Động tĩnh không lớn nhưng Lục Dư Ninh một chút đã thức rồi. Sau khi thức dậy cũng không khóc nháo, con người màu đen xoay tròn, sau đó híp mắt nở nụ cười. Dáng vẻ của bé chọc Cầm Nhạc Vũ cười, cô đã sớm đối xử với bé như con của mình, còn kiên nhẫn với bé hơn cả Lục Trầm.

Cầm Nhạc Vũ hỗ trợ cậu mặc quần áo tử tế cho bé con rồi bế bé rời giường. Sau đó nói mình có việc rồi rời đi. Lục Dư Ninh lên ngồi trên ghế sa lon xem phim hoạt hình, lấy màu nước vẽ lên tờ giấy trắng, để trên bàn trà.

Lục Trầm bày hoa ở bên ngoài. Sau khi bày xong thì chuẩn bị vào trong làm bữa sáng cho bé. Lục Dư Ninh mang dép lê nhỏ hồi hộp chạy đến, ôm lấy chân của cậu, gọi ba ba.

Khuôn mặt của Lục Dư Ninh dần dần hiện rõ, càng ngày càng giống Thẩm Hoài Ngôn.

Lục Trầm biết Thẩm Trường Đình đã qua đời hơn một năm. Nhưng thủ đoạn của ông làm cho cậu không thể không “nghĩ mà sợ” tới mấy năm.

Cậu cũng sợ Thẩm Hoài Ngôn cướp con của mình đi.

Lục Trầm cho là bé con đang chán, ngồi chồm hồm xuống muốn hôn bé một cái. Lục Dư Ninh liền lấy tờ giấy trong tay ra cho cậu xem.

“Ba ba”

“Ninh Ninh”

“Đói bụng”

Bé con nghiêm nghiêm túc túc biểu diễn tài nghệ của mình. Lục Trầm cười không hề phát ra một tiếng động nào, vò đầu con ôm vào lòng. Sau đó đi vào nhà bếp làm đồ ăn cho bé.

Lục Dư Ninh cũng không kén ăn, dứt cái gì cũng chịu. Mặc dù bé đã học cách dùng đũa nhưng Lục Trầm không muốn để cho thời gian cướp đi niềm vui của bé.

Đút cơm cho Lục Dư Ninh cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Trước giờ cậu chưa có chăm sóc mấy đứa trẻ, không biết những đứa trẻ khác như thế nào. Nhưng cậu biết Lục Dư Ninh tuyệt đối là một đứa nhỏ rất rất nghe lời.

Là con của cậu, là đứa trẻ tuyệt nhất thế giới.

10. Chương 10

Thẩm Hoài Ngôn “sáng tỏ thông suốt” đương nhiên đến không đúng lúc.

Vốn dĩ cửa tiệm hoa làm ăn không tốt lắm nên nếu có người tới thì Lục Trầm sẽ biết được ngay. Hiện tại tiệm không có khách, cậu liền bế Lục Dư Ninh vào phòng cùng chơi vài trò chơi nhỏ mà nhà trẻ dạy cho Lục Dư Ninh.

Lục Dư Ninh bảo cậu lấy tay che đôi mắt lại, khi bé con nói “ba ba mở mắt”, cậu phải lấy tay ra ngay, bé con gọi “ba ba không được nhúc nhích”, cậu không thể động đậy, nếu như không phản ứng đúng lúc thì cậu thua.

Lục Trầm phản ứng không kịp nhiều lần, bị phạt vẽ con sâu lông lên tay, Lục Dư Ninh chơi vui vẻ mãi không thôi.

Lục Trầm che mắt lại một lần nữa, mà Lục Dư Ninh chậm chạp không nói câu nào, cuối cùng kêu một tiếng chú. Cậu cho là bé con đang nói đùa, cười cười mở mắt ra, duỗi tay tới nựng nựng cái mặt tròn tròn của bé, ý bảo đây không phải là luật chơi đúng.

Lục Dư Ninh bị cậu nựng cũng không động đậy gì mà nhìn ra phía cửa. Lục Trầm quay người lại thì thấy Thẩm Hoài Ngôn hai tay đút trong túi áo, cứ như vậy mà lẳng lặng không một tiếng động đi vào.

Lục Dư Ninh lần nữa nói rõ từng chữ, gọi một tiếng chú.

Lục Dư Ninh không phải một đứa trẻ cởi mở, ngoại trừ lúc ở nhà trẻ thì không thường tiếp xúc với nhiều người. Lục Trầm từ trước tới nay chưa từng thấy con trai mình nhìn chằm chằm một người, ngây ngô tha thiết như vậy gọi chú.

Cậu nghĩ, quan hệ huyết thống là một thứ vô cùng kỳ diệu.

Nhưng nó cũng không làm chậm đi động tác ôm con vào lòng mà che chở của Lục Trầm.

Cậu cảnh giác nhìn Thẩm Hoài Ngôn, mãi đến khi Lục Dư Ninh từ trong ngực kêu to, ba ba ơi con không thở được...

Lục Trầm áy náy thả lỏng tay ra một chút, nhưng vẫn không để lộ mặt Lục Dư Ninh ra.

Thắm Hoài Ngôn như biến thành người khác, trông không dữ tợn như cầm hận nhìn cậu nữa.

Lục Trầm không dấu vết lùi về sau, muốn lùi về sau cửa, sau đó vào phòng đóng cửa lại.

Thắm Hoài Ngôn nhìn ra được ý định của cậu, cảm thấy ngực mình khó chịu. Vừa định mở miệng mới phát hiện để nói ra lòng mình khó biết bao.

Anh nói: “Em đến đây, anh không làm hại em đâu.”

Lục Trầm kinh hãi, giống như con thỏ né tránh ánh mắt của anh. Viên mắt lạnh lẽo đổ lên động nước, ngồi ở đó không động đậy thật lâu.

“Lục Trầm.”

Anh gọi tên của cậu.

“Ngày đó là anh lừa em, anh không muốn bao dưỡng em. Anh nhớ em đến mức không khống chế được, nên đã nói rất nhiều lời khó nghe. Sau này anh sẽ không bao giờ nói thế nữa, anh sẽ không so đo chuyện đùa nhỏ, là con ai cũng được, anh yêu em. Em có thể trở lại bên cạnh anh hay không?”

Lục Trầm như gặp phải sấm sét giữa trời quang, dòng điện chạy khắp người.

Nếu trước đó cậu còn có một tia lý trí, thì sau khi câu nói kia chậm rãi chảy vào tai mình, máu toàn thân cậu dường như xông hết lên não làm đầu óc trống rỗng, tứ chi vô lực.

Đến khi cậu chợt nhớ ra thì giờ có che tai Lục Dư Ninh lại cũng đã muộn, cậu không biết nên vui hay buồn nữa.

Lần này Thắm Hoài Ngôn nói cực kỳ chậm, giống như từng chữ đều phải dùng hết sức lực của bản thân mới có thể nói ra.

“Lục Trầm, chúng ta có thể lại bắt đầu lại từ đầu.”

Lục Trầm choáng váng, lực đạo trong tay biến mất, Lục Dư Ninh nhân cơ hội đó chui ra. Bé con cố gắng đứng vững, chen qua từ trong khe giữa bàn trà và ghế sofa.

Lúc Lục Trầm nhận ra thì không kịp kéo bé về nữa rồi. Lục Dư Ninh đã chạy tới bên chân Thắm Hoài Ngôn, ngẩng cái mặt trắng nõn lên nhìn kỹ người đàn ông vô cùng cao vô cùng xa lạ này. Dùng chất giọng còn vương mùi sữa mà nói với anh:

“Chú ơi con là Ninh Ninh.”

Lục Dư Ninh nói xong thì rơi nước mắt, bé con không biết sao lại cảm thấy uất ức, thật ra bé không hiểu chú này vừa nói cái gì nhưng bé rất sợ. Bé cố gắng ngăn nước mắt chảy xuống, chạy vồ đến ôm lấy chân Thắm Hoài Ngôn, nức nở: “Chú ơi chú có thể đừng bắt nạt ba ba con được không...”

Lòng Thắm Hoài Ngôn ngũ vị tạp trần, mền lòng cực kỳ. Hương thơm từ hoa ở cửa tiệm tràn vào phổi, mang theo đau xót không biết tên. Tự lại bên trong tạo thành một làn khói đặc, làm anh ho khan dữ dội.

Lòng anh giờ phút này rất đau khổ mới có thể dễ dàng tiếp nhận đứa con của Lục Trầm với người đàn bà khác này. Anh ngồi xổm xuống, dùng giọng điệu ôn nhu trả lời Lục Dư Ninh: “Chú sẽ không bắt nạt ba ba con, chú sẽ chăm sóc hai người, có được hay không?”

Lục Dư Ninh mơ hồ gật đầu rồi lại lắc đầu, sau đó quay lại nhìn Lục Trầm, như đang hỏi ý kiến của cậu.

Sau khi chia tay, Lục Trầm chưa từng nghe được thanh âm ôn nhu như vậy từ Thắm Hoài Ngôn.

Thanh âm ôn nhu này vốn thuộc về cậu.

Mũi Lục Trầm đau xót, lại muốn khóc, vì sao vậy chứ? Tại sao cậu và Thắm Hoài Ngôn lại đi đến nông nỗi như ngày hôm nay?

Yêu nhưng phải ly biệt, tưởng mất đi mà tìm lại được nhau.

Năm chữ “bắt đầu lại từ đầu” đơn giản như vậy, nhưng những năm qua với tất cả mọi người đều là một vấn đề, phải làm sao mới tốt đây.

Bên nhau thì đau thương, nhưng không bên nhau thì lại như chết lặng.

Bọn họ không thể rời khỏi nhau, những tháng ngày không có người kia đều tẻ nhạt vô vị.

Lục Trầm rất nhớ Thắm Hoài Ngôn, khuôn mặt của đứa nhỏ kia giống anh y như đúc, mỗi ngày đều hiện diện trước mắt cậu, nếu không nhớ anh thì thật sự quá khó khăn cho cậu.

Tướng mạo của Lục Dư Ninh cực kỳ giống với người đàn ông trước mặt này nhưng tính cách lại nhát gan giống hệt mình.

Lục Trầm từng mong ước có một gia đình bình thường mà cha mẹ đều khỏe mạnh, bọn họ có thể dẫn con mình đi ăn KFC, đi chơi, đi công viên... Quang minh chính đại nói cho con trai mình, ba và mẹ yêu con lắm, con phải mau ăn chóng lớn nha.

Ngay cả chuyện bản thân là “mẹ” chứ không phải “ba” mà cậu còn không dám nói cho bé con biết, thì làm sao có thể để một vị “cha” khác xuất hiện.

Giờ phút này, ở trong mắt cậu, khuôn mặt của hai người chồng chéo lên nhau, thanh âm của bọn họ cũng có chút đồng nhất, cuối cùng, tất cả đều chắt chẽ dày đặc quẩn quanh.

Thôi cứ như vậy đi.

Lục Trầm chịu thua.

Lục Trầm gạt đầu với con trai mình, nước mắt che mờ tầm nhìn, cậu không thấy rõ bộ dáng của Thẩm Hoài Ngôn, mất mặt mà quay sang một bên. Thẩm Hoài Ngôn ôm lấy Lục Dư Ninh đến bên cạnh cậu, ngồi xuống, đặt bé con lên đùi cậu rồi ôm cả hai người.

Anh thành kính như tế bái Thần Phật hôn Lục Trầm, nói: “Cám ơn em, A Trầm.”

Rất cục cựa cho anh cơ hội để có thể khóa em lại bên cạnh anh.

11. Chương 11

Thẩm Hoài Ngôn nói sẽ ở lại.

Ba người bọn họ chen chúc trong căn phòng nhỏ hẹp. Lục Trầm nhìn cái giường chỉ có thể chứa được hai người, ngại ngùng khó xử nhìn Thẩm Hoài Ngôn. Mong anh nhìn ra được ý tứ của mình.

Thẩm Hoài Ngôn hiểu ý, gạt đầu một cái, lẩm bẩm: “Ừ, vừa khéo có thể ngủ được.”

Cái gì ngủ được? Một mình anh ngủ à?

Lục Trầm ôm Lục Dư Ninh. Sau khi bé con đau lòng thì đã ngủ mất rồi, lông mi bé cọ vào làm cổ Lục Trầm ngứa ngáy. Lục Trầm vội làm mấy động tác ra dấu đơn giản cho Thẩm Hoài Ngôn, ý nói mình có thể ngủ ở salon.

Lục Dư Ninh ngủ sâu, bé luôn ôm lấy cậu ngủ không được tốt lắm, Lục Trầm định bước ra khỏi cửa phòng thì Thẩm Hoài Ngôn cản cậu lại, nét mặt u ám: “Anh nói là ngủ được.”

Lục Trầm không dám phản bác nên đành quay lại thả bé con xuống giường. Chỉ chỉ vào phòng tắm nói cậu phải đi rửa mặt.

Thẩm Hoài Ngôn ngồi bên mép giường, gật đầu.

Lục Trầm tắm rất nhanh, cậu mở cửa ló đầu ra nhìn xung quanh, trên cằm còn nhỏ vài giọt nước. Cậu mang dép vào rồi đi ra ngoài tìm quyển sổ của mình khắp nơi.

Lúc tìm được thì liền viết lên đây rồi đưa cho Thẩm Hoài Ngôn xem.

Không có chuẩn bị bàn chải đánh răng, anh dùng của Ninh Ninh được chứ? Còn mới đó.

Quần áo ngủ... là đồ cũ của em.

Lục Trầm có chút sợ bị Thẩm Hoài Ngôn mắng, khi cậu đem giấy cho anh xem cánh tay đã muốn rứt về nhưng rồi lại thôi, cậu sợ hãi vô cùng lập tức duỗi thẳng tay mình ra.

Suy nghĩ một chút liền vội bổ sung thêm câu: Ngày mai em sẽ mua!!!

Lại bổ thêm mấy dấu chấm than vào.

Thẩm Hoài Ngôn chỉ gật đầu một cái, đi vào phòng tắm.

Lục Trầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh đi vào đóng cửa lại mới yên tâm.

Cậu vội bò lên giường, đến cạnh Lục Dư Ninh, chôn nửa mặt trong chăn cố gắng ngủ để bản thân không phải đối mặt với tình cảnh ngượng ngùng kế tiếp.

Thẩm Hoài Ngôn đi vào cũng không dùng bàn chải trẻ em của Lục Dư Ninh mà cầm một cái bàn chải còn ướm từ trong ly ra, nặn đầy kem đánh răng trong suốt lên đó mới an tâm mà đánh răng.

Thẩm Hoài Ngôn tắm xong ra ngoài lại thấy Lục Trầm đưa lưng về phía mình, co thành một đoàn nhỏ mà ngủ.

Đến gần mới phát hiện Lục Trầm cơ bản không hề ngủ, lông mi của cậu vẫn còn động đậy.

Thẩm Hoài Ngôn vỗ mép giường một cái, tỏ ý là anh đã vào. Lục Trầm liền tự giác dịch qua một chút,.....
Thẩm Hoài Ngôn lại vỗ thêm một cái, cậu nghiêng đầu, ngậm oán hận mà nhìn Thẩm Hoài Ngôn.

Thẩm Hoài Ngôn không thể từ chối được ánh mắt này của cậu.

Anh kê sát lại ngậm hai cánh môi ấy.

Không giống như lần trước, lần này anh hôn vô cùng cẩn thận.

Thẩm Hoài Ngôn dùng tay kéo đầu cậu lại để cậu gần mình hơn. Muốn đi vào đôi môi ngọt ngào của Lục Trầm cũng không phải việc gì khó, anh chỉ cần làm giống như ngàn lần hôn đã trải qua trước kia, vậy cũng đã có thể khiến cho Lục Trầm động lòng không thôi rồi.

Dục niệm cả người dâng lên.

Thật ra thì anh còn chưa đến gần Lục Trầm, nhưng chỉ cần ngửi được hương thơm quen thuộc kia thì hạ thân đã có ý muốn ngẩng lên.

Ánh mắt của Thẩm Hoài Ngôn càng đậm, hất Lục Trầm đang vì động tình không tự chủ được mà nắm lấy cổ tay anh ra.

Lúc Lục Trầm đang cảm thấy mình bị uất ức thì anh lại nằm xuống, ôm cậu vào lòng mình. Để cho cậu vừa vặn có thể gối lên ngực của anh.

Lục Trầm chớp mắt mấy cái, lo Ninh Ninh sẽ tỉnh lại nên muốn ra vùng ra khỏi người anh.

Đột nhiên Thẩm Hoài Ngôn ấn cái mũi nhỏ của cậu lại, ép buộc cậu cảm nhận dục vọng của anh.

Lục Trầm bị đâm ngẩn ra, sững sốt mấy giây, gò má đỏ bừng lên, xấu hổ mà cúi đầu.

Cậu cảm thấy cái vị trí ở đùi rất không ổn nên dịch eo mình một chút. Sau đó nghe được Thẩm Hoài Ngôn hít sâu một cái, giọng anh trở nên vô cùng nguy hiểm: “Lộn xộn cái gì hả?”

Lục Trầm ngay lập tức trở nên ngoan ngoãn, không dám động đậy nữa.

Nhưng mà tiểu Hoài Ngôn không có ý muốn ngủ một chút nào.

Lục Trầm đấu tranh tư tưởng rất lâu, mới run rẩy sờ vào phía dưới, đưa tay vào trong quần của Thẩm Hoài Ngôn.

Sau chuyện này, Thẩm Hoài Ngôn nghĩ vì sao mình có thể nhịn mà không làm Lục Trầm ngay tại chỗ.

Anh nhắm hai mắt lại, ngầm cho phép hành động của Lục Trầm, Lục Trầm giống như được khích lệ nên động tác tay trở nên mạnh dạn hơn.

Cũng đã rất lâu Lục Trầm không chạm qua cái thứ to lớn này, dự vọng sưng lên theo động tác của cậu không những không có dấu hiệu chấm dứt mà ngược lại ngày càng có xu thế ngẩng đầu cao hơn. Lục Trầm nhớ lại những lần trải qua trước kia, vân vê nhẹ ở đỉnh đầu của vật đang vênh lên.

Quả nhiên có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của Thẩm Hoài Ngôn.

Lục Trầm vuốt đến nỗi tay cũng đau cả rồi nhưng vật đó chỉ vẩy ra mấy giọt nước tượng trưng. Lục Trầm khóc không ra nước mắt, quay sang hôn môi Thẩm Hoài Ngôn, cầu xin anh.

Không ra được.

Thẩm Hoài Ngôn thở dài.

Anh biết vấn đề nằm ở đâu.

Không có tiếng rên rỉ ngọt ngào hay tiếng kêu khóc của Lục Trầm thì ở phương diện này anh lại càng trở nên bền bỉ.

Dáng vẻ muốn khóc nhưng lại không của Lục Trầm lại làm người ta muốn yêu thương, rốt cục anh muốn bắt nạt cậu đến khi nào đây?

Đáp án... đáp án là chắc chắn...

Anh nghĩ mình....sẽ mạnh mẽ, mạnh mẽ làm cậu.

Nhưng không phải bây giờ.

Tay của Thẩm Hoài Ngôn đặt lên tay của Lục Trầm, kéo tay cậu lần nữa dùng sức mà vuốt. Một bên lại nhận nụ hôn lấy lòng như là đi vào vùng đất vừa ấm áp lại tuyệt diệu.

Thẩm Hoài Ngôn bắn trên tay của cậu.

Lục Trầm có tật giật mình len lén nhìn sang Lục Dư Ninh coi có bị đánh thức không. Khi xác nhận là bé vẫn ngủ mới xoay người xuống giường tìm giấy vệ sinh cho Thẩm Hoài Ngôn lau sạch phía dưới trước rồi mới đi rửa tay.

Rửa xong cậu quay trở lại nằm trong lòng của Thẩm Hoài Ngôn.

Rất nhanh Lục Trầm đã buồn ngủ, người Thẩm Hoài Ngôn so với giường lại ấm áp hơn rất nhiều nên hai

tay cậu ôm lấy hông anh, mắt dần mờ màng.

“Trở lại với anh?”

Lục Trầm không nghe rõ lại thêm không có sức lực nên cũng không trả lời.

Thẩm Hoài Ngôn giận dữ đâm cậu một cái: “Đồng ý?”

Ngay lập tức, Lục Trầm đang buồn ngủ đã tỉnh táo hơn một nửa, ngẩng lên gật đầu liên tục.

Thẩm Hoài Ngôn lúc này mới hài lòng, ôm cậu thêm lần nữa, bản thân mình cũng ngủ.

Trước khi ngủ anh suy đi nghĩ lại, hay là cứ đưa Lục Trầm đi khám bác sĩ giỏi nhất để cậu có thể nói chuyện lại. Anh sợ mình không thể nghe thấy giọng nói động lòng người kia nữa.

Nhà ở ngoại ô đã tìm được, ngày mai sẽ đưa bọn họ vào.

Trước đó anh có thể sẽ cùng Lục Trầm đến siêu thị mua mấy món đồ.

Ga trải giường, chăn, đệm ghế salon, chén, nôi.

Tất cả những thứ này đều phải do Lục Trầm chọn.

Lục Trầm thích thì mới đem về nhà.

Như thế... có thể hiểu là, cậu cam tâm tình nguyện muốn vào đó ở... Nhà của bọn họ.

Thứ hai khi trời vừa sáng, Thẩm Hoài Ngôn từ trong mộng tỉnh lại, lòng ngực đã mất đi độ ấm.

Bên cạnh là Lục Dư Ninh đang ôm bình sữa, thích thú mà uống hết, bé mở mắt nhìn qua thì thấy người bên cạnh không phải Lục Trầm liền bị dọa rồi, lại nhìn Thẩm Hoài Ngôn thêm lần nữa, cố gắng kềm nén không khóc.

Bé ngồi dậy gọi chú nhưng vẫn giữ nguyên khoảng cách với Thẩm Hoài Ngôn. Thẩm Hoài Ngôn vừa mới thức dậy tính cách rất hay cáu bẳn. Anh tùy ý ừ một cái, vuốt vuốt tóc mình, bực bội không dứt.

Lục Dư Ninh hỏi: “Tối qua là chú ngủ với Ninh Ninh ạ?”

Thẩm Hoài Ngôn không nói là không có ngủ chung nhưng cũng lười giải thích. Anh nói qua loa vài tiếng, đứng dậy xuống giường, khi đi vào phòng tắm thì phát ra tiếng động khá lớn. Lục Trầm ở phòng bếp nghe được vội vàng buông nồi ra chạy vào trong, cậu còn tưởng là Thẩm Hoài Ngôn đã làm gì Lục Dư Ninh rồi chứ.

Đi vào thì phát hiện một người trong phòng tắm, một người trên giường.

Lục Dư Ninh thấy Lục Trầm thì bò dậy. Lục Trầm ôm bé vào lòng, lấy quần áo của bé ở cuối giường ra cho bé con mặc vào.

Mặc vào chiếc quần sau cùng. Lục Dư Ninh ở trên giường nhảy một cái, quần áo rất vừa với chiều cao của nhóc. Bé con nghe được tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh, không biết nhớ ra gì đó con người đảo một vòng. Bỗng nhiên thần bí cười he he ôm Lục Trầm hỏi:

“Chú đó là cha đúng không ạ?”

12. Chương 12

Lục Trầm không trả lời được, cậu không biết giờ phút này liệu có nên nói cho bé con...

Cậu không dám xác định Thẩm Hoài Ngôn có thể dễ dàng chấp nhận hai người bọn họ.

Chấp nhận chuyện cậu là một kẻ quái thai, chấp nhận sự thật rằng đứa nhỏ là do cậu sinh ra.

Bé chỉ cần cậu gật đầu hoặc lắc đầu thôi, nhưng cậu lại không, đứng bất động ở đó. Bé con không an phận mà lay cậu một cái, như thể đang chờ đợi câu trả lời.

Lục Trầm suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nở nụ cười, khóe mắt cong cong. Cậu ôm Lục Dư Ninh tới đối diện sau đó hôn lên mặt bé.

Lục Dư Ninh có thể đã hiểu, cũng có thể không. Chỉ nhận được nụ hôn mà không phải đáp án nên bé cúi đầu, trông rất ủ rũ.

Lúc Thẩm Hoài Ngôn đi ra, Lục Trầm đã làm xong bữa sáng, đang ngồi đút Lục Dư Ninh món cháo nắm. Khi Lục Dư Ninh nhìn thấy Thẩm Hoài Ngôn thì lông mày khẽ động một tý, vội vội vàng vàng nuốt cháo trong miệng xuống, kêu chú ơi.

Thẩm Hoài Ngôn nói: “Ngoan.”

Lục Dư Ninh như được thưởng, vui vẻ đến khó hiểu, cái chân nhỏ nhắn của bé đung đưa không ngừng.

Đối với “hành vi nhận thân” của con trai mình, Lục Trầm cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Chỉ lo Thẩm Hoài Ngôn không cẩn thận phản ứng lại, mắng bé con không biết xấu hổ.

Thẩm Hoài Ngôn không nhìn thấy chân Lục Dư Ninh đung đưa, anh ngồi xuống ăn một chút miếng cháo, mùi vị rất thơm. Tài nấu ăn của Lục Trầm bất kể là quá khứ hay hiện tại đều không thay đổi.

Anh ăn một hơi hai chén, Lục Trầm dứt Lục Dư Ninh ăn xong mới nhớ đến anh, lột cái trứng gà đưa tới bên miệng anh, Thẩm Hoài Ngôn liền ăn. Mặc dù có chút bất mãn đối với thứ tự ưu tiên này nhưng thấy bé con ngoan như vậy, anh cũng không muốn so đo.

Ăn xong bữa sáng, Lục Trầm ở trong bếp dọn dẹp còn Thẩm Hoài Ngôn và Lục Dư Ninh ở trong phòng khách, một người ngồi trên ghế sa lông, một người ngồi chơi xe đẩy trên thảm trải sàn.

Xe đồ chơi hết pin nên không thể chạy cũng không thể phát ra nhạc, Lục Dư Ninh đẩy mấy lần thì chán không muốn chơi nữa. Bé con đung đưa đưa đưa mà bò đến bên chân Thẩm Hoài Ngôn, Thẩm Hoài Ngôn đang dùng điện thoại di động kiểm tra một ít dữ liệu vừa mới nhận được, bất thành linh bị bé con vồ lấy chân, không đau, nhưng làm rối loạn mạch suy nghĩ của anh.

Anh mới vừa muốn mở miệng khen bé con ngoan, để bé đến bên cạnh mình chơi một chút thì Lục Dư Ninh nhỏ giọng hừ hừ như tiếng muỗi kêu.

Thẩm Hoài Ngôn khó khăn lắm mới có thể hiểu được bé đang nói cái gì.

Bé con gọi anh là cha.

Thẩm Hoài Ngôn đánh giá bé con trông y hệt củ cải trước mặt. Lớn lên rất ưa nhìn, mắt to, lông mi cũng dài, da dễ rất trắng giống Lục Trầm.

Nhìn kỹ, miệng của bé cũng rất giống cậu.

Thẩm Hoài Ngôn không khỏi nhớ tới cảnh tượng Lục Trầm cùng người khác lên giường, cơn giận lập tức nổi lên, đốt hết thấy tất cả bình tĩnh, hoàn toàn quên mất tối qua bản thân đã hứa về sau sẽ chăm sóc cho bọn họ.

Anh gỡ tay bé con ra, cười lạnh nói: “Chú không phải cha của con.”

Lục Trầm vừa lúc đi qua nghe được câu nói này.

Trái tim của Lục Trầm hung hăng nhảy lên, cậu cố nén cơn khó chịu trong lòng, làm bộ như không nghe thấy, cúi tạp dề ra giang tay ôm lấy Lục Dư Ninh.

Lục Dư Ninh hỏi: “Con có thể xem phim hoạt hình không ạ?”

Thanh âm nghe rất oan ức.

Lục Trầm lập tức bật TV lên, không chú ý đến biểu tình của Thẩm Hoài Ngôn. Bảo không chú ý thì chi bằng nói là hai ngày nay cậu đã quên rồi.

Thẩm Hoài Ngôn thay đổi không ngừng, bây giờ anh như vậy nhưng ai biết một giây sau sẽ như thế nào.

Cậu vui vì bản thân đã không nói sự thật cho Lục Dư Ninh.

Ba người im lặng suốt nửa tiếng, Thẩm Hoài Ngôn luôn nhìn điện thoại di động, Lục Trầm ngồi nhìn. Trên màn hình đều là đồ thị với những con số mà cậu không hiểu.

Lục Trầm không thường dùng di động, muốn giao tiếp với người khác thì sẽ dùng thủ ngữ hoặc viết ra giấy. Những lúc muốn nói gì đó với Lục Dư Ninh mà có Cầm Nhạc Vũ ở đây, cậu viết nó ra rồi Cầm Nhạc Vũ sẽ đọc cho bé con nghe.

Thẩm Hoài Ngôn không hiểu thủ ngữ thì cậu chỉ có thể viết thôi.

Lục Trầm viết lên vở, hỏi Thẩm Hoài Ngôn không đến công ty hay sao. Thẩm Hoài Ngôn nhú mày hỏi ngược lại cậu: “Em muốn đuổi anh đi?”

Lục Trầm lắc đầu như trống bỏi, viết xuống: “Có phiền anh không?”

Thẩm Hoài Ngôn thả tầm mắt đến màn hình một lần nữa, chỉ lắc đầu, không nói lời nào.

Đã tám giờ rưỡi, cậu định đưa Lục Dư Ninh đi nhà trẻ, lúc này Thẩm Hoài Ngôn rốt cục cũng chịu buông điện thoại di động xuống, nói: “Để anh đưa nó đi.”

Thẩm Hoài Ngôn trong lòng vẫn còn bực bội, ngữ khí nói chuyện không tốt. Lục Trầm nghe thế, vội vã viết cho anh: Không cần, nhà trẻ cách đây không xa.

Thẩm Hoài Ngôn càng thêm giận: “Anh có thể ăn em ở trên xe sao?”

Lục Dư Ninh đeo balo hình chú thỏ nhỏ. Hôm nay Lục Trầm mặc một cái áo lông màu xám nhạt bên ngoài,

bên trong là áo sơ mi. Trông cậu còn rất trẻ, hai người nhìn qua giống anh em hơn là cha con.

Lục Trầm sau khi bị nạt thì rầu rĩ, ôm Lục Dư Ninh chờ Thẩm Hoài Ngôn khởi động xe. Thẩm Hoài Ngôn nhìn thấy bộ dáng đáng thương hể hể của hai người bọn họ từ cửa sổ thì liền nhẹ dạ, hạ thấp giọng gọi hai người tới.

Lục Trầm ngồi vào ghế sau, cạnh Lục Dư Ninh, Thẩm Hoài Ngôn không cho Lục Trầm chuyển đến phía trước.

Anh định vị nhà trẻ mà Lục Trầm viết tên trên điện thoại di động, chạy không tới mười phút đã đến.

Lục Trầm xuống xe giao Lục Dư Ninh cho giáo viên, cậu đứng ngoài cửa sắt nhìn một hai phút mới quay trở lại xe. Vì đang nghĩ đến Lục Dư Ninh nên cậu không thấy ánh mắt sâu kín Thẩm Hoài Ngôn nhìn mình.

Sau khi mở cửa ngồi vào xe mà thật lâu cũng chưa thấy khởi động, Lục Trầm nhìn gương chiếu hậu liền phát hiện Thẩm Hoài Ngôn liên tục nhìn chằm chằm mình. Cả người cậu đều mỗi mọt, xuống xe, một lần nữa ngồi vào ghế phó lái.

Thẩm Hoài Ngôn càng lái càng lệch khỏi đường đến cửa tiệm hoa của Lục Trầm. Cậu cho là Thẩm Hoài Ngôn đi nhầm, sốt ruột mà quơ tay. Thẩm Hoài Ngôn nhìn thẳng lái xe, đưa điện thoại di động của mình cho cậu đánh chữ trên đó.

Lục Trầm quên mất có mang theo điện thoại di động bên mình, nhận lấy rồi tìm mục ghi chú: “Sai hướng rồi!”

“Không sai.”

“?”

“Đến siêu thị mua ít đồ với anh.”

“?”

“Em đã quên mất bản thân đã hứa với anh cái gì?”

“?”

“Em đã hứa, sẽ trở về như trước đây với anh.”

“Em...”

“Nếu như em lừa dối anh,” Thẩm Hoài Ngôn đột nhiên dừng xe, cười khẽ với Lục Trầm: “Em sẽ không dám lừa dối anh đâu.”

Lục Trầm bị nụ cười này dọa sợ, không dám nghĩ tới Thẩm Hoài Ngôn thật sự sẽ làm gì mình. Hiện tại cậu không chỉ có một mình, cậu còn có Lục Dư Ninh.

May mà sau khi nói xong câu đó, Thẩm Hoài Ngôn không có uy hiếp cậu nữa.

Bọn họ đi đến siêu thị gần nhất, Thẩm Hoài Ngôn cho phép Lục Trầm mua những thứ cậu thích, Lục Trầm nói với anh rằng những thứ đồ này trong nhà có, không cần mua. Thẩm Hoài Ngôn nghiêm mặt, bắt ép cậu nhất định phải mua vài thứ về.

Lục Trầm chọn lựa từng cái từng cái kỹ càng.

Những năm qua cậu sống một mình, đã sớm thành thạo những chuyện này, chọn lựa đồ gia dụng cực kỳ chuẩn.

Thẩm Hoài Ngôn đẩy xe đi bên cạnh, nhìn cậu lấy xuống rất nhiều thứ cùng loại nhưng khác nhãn hiệu, xem xét một hồi lâu, lại chỉ bỏ một thứ vào.

Lục Trầm nghiêm túc chọn lựa, Thẩm Hoài Ngôn nghiêm túc nhìn gò má của cậu.

Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, trong những năm tháng anh không biết, có phải vẫn luôn tồn tại trong mắt của người khác?

Sau này...

Sau này mỗi lần Lục Trầm đến siêu thị mua đồ, anh đều sẽ đi cùng cậu.

Không vì cái gì khác, chỉ là muốn bù đắp những khoảng thời gian của hai người mà anh đã bỏ qua.

13. Chương 13

Xe đồ đã đầy, Lục Trầm không định mua thêm nữa. Thế nhưng Thẩm Hoài Ngôn lại đẩy thêm một chiếc đến để cậu tiếp tục mua.

Cậu biết Thẩm Hoài Ngôn có tiền, cũng không có nghi ngờ anh mua mấy thứ này có thật là sẽ cần dùng tới không.

Chẳng qua, những món đồ này thật sự cần cậu đến mua sao?

Trong xe đầy, không chỉ chất đầy nồi niêu xoong chảo mà còn có rất nhiều quà vặt.

Thẩm Hoài Ngôn đã ra lệnh thì cậu nào dám không làm theo. Hai người đã dạo qua hai tầng lầu của siêu thị một lần, Lục Trầm đi đến nổi chân cũng đau. Thẩm Hoài Ngôn thì vẫn còn đang lướt nhìn xung quanh.

Nắm tay Lục Trầm vung lên một cái. Cho dù như thế nào đi nữa cũng phải ngồi trước, không ngồi nghỉ thì một lúc nữa chân sẽ gây mất thôi. Cậu lại mặc đồ dày, trong siêu thị nhiệt độ hơi cao, nóng đến nỗi muốn cởi hết quần áo ngay tại chỗ.

Cậu ngồi xuống băng ghế dài, lấy điện thoại cúi đầu đánh chữ cho Thẩm Hoài Ngôn xem.

Mệt quá, nghỉ một tí được không?

Thẩm Hoài Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ hết cả lên, chớp mũi toát ra chút mồ hôi, đôi môi mỏng mím chặt nên gật đầu một cái, đứng cạnh bên chờ cậu.

Lục Trầm dùng tay quạt quạt. Muốn xoa bóp chân quá đi.

“Ồ? Anh, anh cũng đến mua đồ hả?”

Bỗng nhiên có một giọng nam phá vỡ sự yên tĩnh giữa Thẩm Hoài Ngôn và Lục Trầm. Lục Trầm ngẩng đầu thấy từ chỗ cách cậu không quá ba mét là Từ Hàn Mân đang đẩy xe đồ.

Từ Hàn Mân là cậu trai làm thêm ở tiệm hoa của cậu một thời gian, vô cùng hiểu chuyện lại rất thực tế. Nếu như không phải công việc cách trường cậu nhóc này xa quá, thật sự cậu không muốn cho Từ Hàn Mân đi.

Lục Trầm không cách nào trả lời Từ Hàn Mân, chỉ cười một cái, gật đầu với cậu nhóc.

Hai người không có giao tình gì quá sâu đậm, cậu chào hỏi xong Từ Hàn Mân thì chuẩn bị đi. Lúc này Lục Trầm mới phát hiện sau lưng Từ Hàn Mân còn có một người đàn ông cao lớn. Khoảng cách cả hai đang đứng không tính là gần, nhưng lại tản ra một loại không khí hợp nhau đến ngạt thở. Lục Trầm thế nào cũng sẽ không đoán sai, đó chính là đáng vẽ mà chỉ hai người yêu nhau mới có được.

Từ Hàn Mân giống như chỉ mới mười tám, mười chín tuổi.

Lúc đầu khi sống chung cậu và Thẩm Hoài Ngôn cũng không chèn nhai nhiều lắm.

Khi bọn họ đi ngang qua, Lục Trầm nghe Từ Hàn Mân nhẹ giọng, nói với người đàn ông bên cạnh hắn: “Hình như nhà hết sữa bò rồi đó Lộ tiên sinh.”

Mà người đàn ông đó nói cái gì cậu cũng nghe không rõ.

Lục Trầm thấy ngại muốn chết, không dám nhìn nữa. Cậu vừa định đánh chữ cho Thẩm Hoài Ngôn, nói nghỉ ngơi đã đủ rồi. Nhưng khi quay đầu lại cậu thấy Thẩm Hoài Ngôn đang nhìn theo hướng hai người đó đi.

Vóc dáng Từ Hàn Mân cũng khá tốt, tính tình thì rất trẻ con, là loại con trai ngọt ngào mà anh thích đó.

Mũi Lục Trầm đã hơi xót, cảm thấy hốc mắt bắt đầu đau.

Điều này báo trước nước mắt sẽ rơi ra ngoài.

Cậu muốn đứng lên, không cần phải để ý Thẩm Hoài Ngôn nhìn chăm chăm ai, cứ thế mà đi thẳng, nhưng đôi chân lại không nghe lời. Cậu đứng lên rồi lại ti tiện dựa vào người Thẩm Hoài Ngôn.

Vì không để cho Thẩm Hoài Ngôn phát hiện bất thường, Lục Trầm kéo nhẹ ống tay áo, xoay người đi đến trước mặt anh.

Đương nhiên Thẩm Hoài Ngôn không biết Lục Trầm đang nghĩ gì.

Bởi vì anh với Lục Trầm suy nghĩ khác nhau một trời một vực.

Cậu trai vừa nãy làm cho anh không kiềm được mà nghĩ đến Lục Trầm.

Nghĩ đến Lục Trầm khi ở độ tuổi đó, cái miệng vĩnh trắng nõn, đôi chân trắng trẻo mịn màng, nhỏ giọng khóc nức nở, thở gấp rên rĩ...

Nghĩ một chút thôi, hồn đã muốn bay lên rồi.

Nhìn chăm chăm Từ Hàn Mân là chuyện không thể nào.

Lục Trầm ở trước mặt lặng lẽ dùng tay áo lau nước mắt, rốt cục cũng bị Thẩm Hoài Ngôn thấy được.

Anh bước nhanh về phía trước ôm Lục Trầm vào lòng, không được bình tĩnh mà lau sạch nước mắt cho cậu, hỏi: “Em khóc cái gì?”

Lục Trầm chớp mắt, không nhúc nhích.

“Anh đánh em hay mắng em?”

Lục Trầm lắc đầu.

“Vậy sao em khóc?”

Lục Trầm vẫn không động đậy.

Lúc này Thẩm Hoài Ngôn mới nghĩ đến hai người nọ, có phải... có phải Lục Trầm thấy mình không có đẹp như người kia?

Không thể nào.

Hay Lục Trầm cũng muốn mua sữa bò.

Thẩm Hoài Ngôn ôm Lục Trầm càng chặt hơn, nhỏ giọng, hơi mất tự nhiên nói: “Đừng khóc, anh không bắt nạt em, em muốn mua gì cứ mua. Không phải mua thôi sao anh để em mua mà.”

Lục Trầm nghe xong càng muốn khóc.

Cuối cùng cậu lấy cho mình mấy hộp sữa bò “Tâm Tâm Niệm Niệm”.

Hai chiếc xe chất đầy ắp đồ, nếu không phải không thể chứa thêm đồ nữa, cũng không thể mua thêm được thứ gì. Lục Trầm thật sự nghĩ rằng hôm nay Thẩm Hoài Ngôn sẽ kêu người mang một chiếc xe đến chở đồ về.

Cũng may cậu cầu xin rất lâu, nói sau này có thể lại đến mua mà. Thẩm Hoài Ngôn mới miễn cưỡng đồng ý.

Lục Trầm ở ngoài siêu thị chờ Thẩm Hoài Ngôn lấy xe. Cậu nhớ rõ là chỉ mất mấy phút nhưng Thẩm Hoài Ngôn đi rất lâu mới trở ra.

Lúc quay lại tâm trạng anh rất tốt, trên khuôn mặt lộ ra sự nhu hòa khó thấy.

Anh đem đồ bỏ vào cốp xe sau, Lục Trầm đến giúp một tay. Anh sờ bàn tay đã lạnh buốt của cậu, hôn mặt cậu một cái đẩy vào trong xe. Lục Trầm bị hôn trở nên ngốc ngốc, muốn anh bỏ tính cấu kỉnh mà trở nên điềm đạm như trước.

Nếu được vậy thì tốt quá, Lục Trầm ngồi trong xe dẫu môi.

Thẩm Hoài Ngôn lên xe, giải thích với cậu: “Anh đi lấy chìa khóa.” Nói xong thì ném chìa khóa đang móc trên ngón tay cho Lục Trầm.

Lục Trầm không hiểu.

“Nhà mới mua, dùng tên em đó.”

Sắc mặt Lục Trầm lập tức thay đổi trả chìa khóa lại. Không hiểu vì sao anh lại làm thế.

Bốn năm đầu cha anh đã cho cậu một khoản tiền nhưng khi đó do mẹ cậu bệnh, rồi lại thêm vài nguyên nhân nữa nên cậu mới không thể không cầm tiền bỏ đi. Nhưng như thế không có nghĩa Lục Trầm cậu là hạng người như vậy.

Thẩm Hoài Ngôn không thấy phản ứng mà mình muốn trên mặt Lục Trầm, vô cùng buồn bực: “Em đổi ý?”

Lục Trầm lắc đầu.

“Cái đó không tốt à, em không muốn về nhà với anh vậy thì anh về nhà với em, ăn kẹo không?” Thẩm Hoài Ngôn bóc vỏ viên kẹo đút cho cậu. Lục Trầm ngậm vào miệng, giống như một viên đường ngoài trừ ngọt thì không có mùi vị gì khác, tan ngay trong miệng.

Sao anh lại nói chuyện một cách tùy ý như vậy chứ?

“A Trầm, không được trốn anh nữa.”

Thẩm Hoài Ngôn “tốt bụng” nhắc nhở cậu.

Mí mắt Lục Trầm ngày càng nặng, đầu óc nặng trĩu mơ màng. Ngay cả những lời sau đó Thẩm Hoài Ngôn nói với cậu cậu cũng không nghe được gì cả.

Hình như là nói dừng rồi khỏi anh.

Cả người cậu giống như bỗng nhiên trở nên nặng nề, buồn ngủ, rất buồn ngủ.

Làm sao biết được, Lục Trầm trước khi đi vào giấc ngủ đã nghĩ, em yêu anh như vậy làm sao có thể rời khỏi anh đây.

14. Chương 14

Lục Trầm cảm giác mình vừa ngủ rất say, hiếm khi không nằm mơ, chỉ là sau khi thức dậy thì cơ thể mềm oặt, không còn sức.

Mở mắt chỉ nhìn thấy một màu đen, cậu cảm giác được đây không phải giường mình, nó lớn hơn so với giường của cậu.

Trong phòng vậy mà có mùi hương của Thẩm Hoài Ngôn.

Lục Trầm bò lên, định sờ một chút xem trên vách tường có công tắc đèn hay không, không cẩn thận đập trúng người bên cạnh.

Thẩm Hoài Ngôn đau đến tê, hỏi một tiếng: “Làm gì vậy?”

Cậu phải là người hỏi anh muốn làm gì vậy mới đúng.

Lục Trầm lại nằm xuống, đắp chăn kín người, tay không yên mà sờ lung tung, Thẩm Hoài Ngôn rốt cục không nhịn được nữa mà mở đèn. Tóc của cậu rối hết cả lên, lông mày nhíu lại một chỗ, nhìn qua có vẻ cáu kỉnh nhưng lại đáng yêu một cách lạ thường.

Lục Trầm làm động tác miêu tả cái điện thoại, Thẩm Hoài Ngôn đưa điện thoại của mình cho cậu, Lục Trầm nhìn đồng hồ, đã là bảy giờ rưỡi tối rồi, cậu vội vàng hỏi Thẩm Hoài Ngôn, bé con đâu rồi?

Thẩm Hoài Ngôn trả lời là giao bé cho Chăm Nhạc Vũ rồi.

Lục Trầm ngồi suy nghĩ một chút, quần áo lúc đầu đã đổi thành đồ ngủ, thế mà lại rất vừa vặn, hơn nữa trên người còn có mùi thơm.

Lục Trầm đánh chữ trên điện thoại di động, đánh xong lại xóa xóa xong lại đánh, không biết có nên hỏi về nghi vấn của mình hay không.

Cuối cùng vẫn hỏi.

“Anh cho em ăn cái gì à...”

Thẩm Hoài Ngôn nhìn thấy hàng chữ này, lông mày nhú lại, cậu ngay không sợ chết, cực kỳ nghiêm túc mà phủ nhận.

“Ăn cái gì? Không phải chỉ là một viên kẹo thôi sao?”

Thật ra đó chỉ là một viên kẹo thuốc có thể giúp cậu ngủ một giấc ngon mà thôi, Thẩm Hoài Ngôn có rất nhiều, tất cả đều là vì đêm trước cậu ngủ không được mà chuẩn bị.

Anh còn lâu mới chịu nói là bởi vì bản thân đau lòng quá nên lúc sáng lừa cậu vào nhà, thật ra cũng chỉ vì muốn cậu ngủ một giấc.

Lục Trầm đánh chữ à.., cầm điện thoại di động nằm xuống giường lần nữa, dịch lại gần chỗ Thẩm Hoài Ngôn từng chút từng chút một, cậu lại hỏi: “Vậy em đã tắm sao?”

Thẩm Hoài Ngôn ngửi được mùi thơm sữa tắm từ người Lục Trầm giống hệt mùi trên người mình, mắt tự nhiên mà cương lên, “Ai mà biết em có tắm rồi hay chưa.”

Lục Trầm làm bộ thất vọng: “A... Em còn tưởng rằng anh đã tắm giúp em.”

Thẩm Hoài Ngôn nghĩ nếu phía sau mình có một cái đuôi thì chắc là hiện tại nó đang dựng thẳng lên mà vậy vậy.

Thế nhưng anh sẽ không nói.

“Ai quan tâm em có tắm hay không tắm.”

“Không phải anh bị bệnh sạch sẽ sao?”

“Em nói nhiều quá, thế nào, tinh lực rất dồi dào à? Có muốn không làm một chút chuyện khác không?”

Thật ra Thẩm Hoài Ngôn chỉ dọa cậu mà thôi, Lục Trầm nhìn còn có vẻ gầy hơn trước, thân thể còn chưa được chăm sóc cho tốt. Tuy rằng anh muốn cậu, nhưng anh... không hề muốn gây sức ép cho cậu tý nào.

Lục Trầm có thể nhìn ra được lúc nào Thẩm Hoài Ngôn nói thật, lúc nào là đang khoa trương.

Điểm này, Thẩm Hoài Ngôn chưa từng thay đổi.

Lục Trầm được lợi còn ra vẻ, đơn giản và trực tiếp xích lại gần anh, ôm Thẩm Hoài Ngôn giống như con koala.

“Em lại gần đây một tý.”

Lục Trầm nghe lời mà đưa một tay qua, Thắm Hoài Ngôn bắt mẫn, nắm tay cậu vòng qua ôm cả người mình: “Anh bảo em xích lại gần anh một tý.”

Yêu cầu quả là làm khó người khác, sao có thể ngủ trong tư thế này chứ.

Lục Trầm bất động, ngẩng đầu lên cười với Thắm Hoài Ngôn, cậu cười đến híp cả mắt, có ý lấy lòng anh.

Thắm Hoài Ngôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Làm nũng cũng không có tác dụng.”

Nhưng trên thực tế lại rất hiệu quả.

Thắm Hoài Ngôn bị nụ cười kia chột trúng tim, có muốn cũng không nhin được nữa, huống hồ anh cũng không có cách nào để làm thế. Anh nâng mặt Lục Trầm lên rồi hôn cậu, ban đầu chỉ là hôn mắt cậu, sau đó chậm rãi dịch xuống, hôn lên lúm đồng tiền của cậu.

Anh dùng sức mà hôn, tựa như muốn lưu lại vết tích trên người cậu, hôn đến mặt Lục Trầm tê tê dại dại.

Hôn một lần liền hôn mấy phút đồng hồ, miệng Lục Trầm đã tê rần hết rồi, cũng có chút động tình.

Hắn khó nhin mà vuốt ve thân dưới, vòng eo vắn vẹo đụng tới thứ đã cứng rắn kia của Thắm Hoài Ngôn.

Bản thân Lục Trầm cũng cứng rồi.

Cậu không hiểu tại sao đến mức này rồi mà Thắm Hoài Ngôn vẫn không chịu dừng.

Hay là...

Anh đã không còn hứng thú với thân thể này sao?

Lục Trầm bò lên người Thắm Hoài Ngôn, cười lên vị trí sống lưng, định cởi áo ngủ của anh.

Thắm Hoài Ngôn chặn tay cậu lại không cho cởi, trách cậu: “Làm cái gì!? Đi xuống!”

Lục Trầm ảo não, giận hờn không chịu xuống, còn không ngừng dùng khe đùi ma sát tiểu Hoài Ngôn.

Gân xanh trên tay Thắm Hoài Ngôn đã nổi lên hết, đến như vậy còn có thể tiếp tục nhìn, khả năng cao anh không phải là đàn ông.

Mấy năm qua rốt cục là Lục Trầm đã học những cái gì?

Học được tâm địa sắt đá, học được cách câu dẫn người khác à!?

Thắm Hoài Ngôn phần nộ tức tối, ngay lập tức tháo thắt lưng, xé áo ngủ Lục Trầm ra, găm cán xương quai xanh của cậu, ngửi thấy mùi thơm da thịt làm mình điên cuồng kia.

Mặt Lục Trầm đã trắng, cả người còn trắng hơn, Thắm Hoài Ngôn lưu lại dấu hôn sâu cạn không đồng đều ở trên người cậu như hoa mai nở rộ, xinh đẹp không gì tả nổi.

Chỉ là vết sẹo trên bụng quá chói mắt.

Vị trí của nó cũng hơi kỳ lạ.

Lục Trầm không phát ra tiếng được, để Thắm Hoài Ngôn tùy ý làm xằng làm bậy, anh lấy ra dầu bôi trơn không biết mua về từ lúc nào, vội vàng giúp Lục Trầm mở rộng.

Phía sau bị lần thứ hai khai phá, Lục Trầm đau không thể nói được, có thể là do động tác Thắm Hoài Ngôn thô lỗ, cậu vẫn là cảm thấy không khỏe lắm.

May mà cậu cũng vô cùng muốn Thắm Hoài Ngôn.

Không tính chuyện giường chiếu, những lúc khác, Lục Trầm đều bao dung Thắm Hoài Ngôn.

Bởi vì cậu thật sự, cực kỳ yêu Thắm Hoài Ngôn.

Lúc Thắm Hoài Ngôn tiến vào, vách tràng căng mịn hút mất hồn anh, dịu dàng bao quanh, Thắm Hoài Ngôn sáng khoáy đến tê cả da đầu, anh giữ tinh thần vững vàng, càng đâm sâu vào trong.

“A Trầm gấp như vậy à.”

Thắm Hoài Ngôn ôm eo cậu, cắn đầu ngực phần nộn phía trước, hút đến khi nó ướt đầm mới thả ra.

“Mấy năm qua A Trầm không có người khác sao?”

Thẩm Hoài Ngôn ác liệt mà cười, cứ việc khát cầu nhưng đáp án chỉ có một. Anh từng nhìn thấy Lục Trầm cùng một người đàn ông khác ra vào khách sạn, nhưng anh vẫn chỉ muốn nghe câu trả lời của Lục Trầm thôi.

Nếu cậu nói là không có, anh nhất định sẽ tin tưởng.

Quả nhiên, Lục Trầm ôm chân mình, bị cái câu hỏi này của Thẩm Hoài Ngôn dọa sợ, không ngừng lắc đầu.

Thẩm Hoài Ngôn thẳng tiến điểm quen thuộc, Lục Trầm run rẩy run một cái, Thẩm Hoài Ngôn bất động, chỉ ma sát ở chỗ đó.

“Không có thật?”

Lục Trầm bị ép đến khóc hết nước mắt, chỉ biết là lắc đầu, cậu vươn tay muốn ôm lấy Thẩm Hoài Ngôn, nhưng lại không còn chút khí lực nào.

Thẩm Hoài Ngôn chỉ cần cúi đầu xuống là có thể thấy dương cụ tím đỏ của mình đang ra vào phía sau của cậu, nơi giao hợp phát ra tiếng nước dính nhớp, càng ngày càng vang.

Hắn tốt bụng mà cầm tay Lục Trầm đặt lên cổ mình, để cậu có thể ôm lấy anh.

“Em nói không có, anh tin tưởng em.”

Thẩm Hoài Ngôn nhấc hai chân cậu, hôn vào đùi trong, “Sau này... Không được gạt anh..”

Em chính là A Trầm của anh, từ trước đến giờ chỉ có một mình anh.

Lục Trầm nghe được câu nói này, trịnh trọng dùng sức mà gạt đầu, nước mắt cậu che mờ biểu tình trên mặt, không phân biệt rõ rốt cuộc là đau hay là sướng khoái.

“Vết sẹo trên bụng làm sao mà có?”

Lục Trầm hoảng hốt, lấy tay che lại không cho anh nhìn.

“Đừng che,” Thẩm Hoài Ngôn kéo tay cậu ra, “Em không muốn nói thì anh sẽ không hỏi nữa.”

Cả người Lục Trầm nhuộm màu hồng tình ái, Thẩm Hoài Ngôn kéo chân cậu thẳng lên, thoải mái mà làm, Lục Trầm chỉ có thể khẽ nhếch miệng, không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Anh hỏi Lục Trầm, có đau hay không.

Nước mắt Lục Trầm chảy xuống như suối, lắc đầu xong lại gật đầu.

Thẩm Hoài Ngôn có thể đoán được, nếu như Lục Trầm có thể nói, hiện tại cậu nhất định sẽ nói với anh là đau quá, đau chết luôn, anh có muốn thổi cho em một chút hay không.

Chỉ là Thẩm Hoài Ngôn ngẫm lại, trái tim của mình rất đau, đau như có ai nhéo nó vậy, mãi đến khi Lục Trầm đến gần hôn vào mắt của anh. Anh mới biết. Mình đang khóc.

Tình yêu là ý trời, cho dù kết cục có ra sao, nó luôn có biện pháp khiến người thống khổ bất kham.

Anh và Lục Trầm thân thể giao hợp, nhưng so trước đây hết thấy làm qua, yêu cũng gian nan hơn.

Anh giống như đã làm sai.

15. Chương 15

Trong căn phòng bữa bãi, ga trải giường và cả cơ thể Lục Trầm đều bị chất lỏng kia của Thẩm Hoài Ngôn dính vào. Không khí tràn ngập mùi vị tình dục.

Phía dưới Lục Trầm thật sự không theo kịp thể lực của Thẩm Hoài Ngôn, liền hôn mê bất tỉnh. Đến tận nửa đêm Thẩm Hoài Ngôn mới dừng lại.

Trên tường đồng hồ điện tử đã điểm hai giờ sáng. Thẩm Hoài Ngôn rút cuộc cũng rời khỏi cơ thể cậu, ôm vào phòng tắm rửa ráy.

Bồn tắm rất lớn, đủ hai người ngồi nhưng anh vẫn ôm lấy Lục Trầm, tự tay tắm sạch sẽ cho cậu từng chút từng chút một, xoa xoa eo giúp cậu.

Làn da Lục Trầm nhẵn nhụi lại trơn láng giống như đậu hủ non, Thẩm Hoài Ngôn khi xoa có chút không cầm lòng được, lực tay khống chế không tốt làm Lục Trầm tỉnh lại.

Thật ra Lục Trầm cũng chưa tỉnh táo hoàn toàn, cậu ngâm mình trong làn nước ấm áp. Nước trên tóc Thẩm Hoài Ngôn thuận theo trán chảy xuống tựa như dáng vẻ mấy năm trước của anh. Khi đó anh vừa tốt nghiệp đại học, ánh mắt không sắc bén như bây giờ, nét mặt lúc nào cũng điềm đạm.

Cậu có chút không phân biệt được đây là mộng ảo hay thực tế. Tay Thẩm Hoài Ngôn đặt trên đùi cậu

không thành thật sờ qua sờ lại. Lục Trầm đè tay anh, quay sang hôn anh.

Hai người tạo thành tư thế ôm nhau mặt đối mặt mà hôn. Lục Trầm vịn vai Thẩm Hoài Ngôn, cậu lấy hạ thân của anh nhắm vào mình, chậm rãi ngồi xuống. Ngồi chưa đến một nửa lại không đi vào, Lục Trầm không động dậy.

Thẩm Hoài Ngôn chờ một lát không lấy cậu có hành động gì, cúi đầu nhìn thì người đã ngủ rồi.

Thẩm Hoài Ngôn đánh vào không khí, bóp Lục Trầm phải dùng lực ngồi xuống, đi vào tận gốc. Lục Trầm phản xạ theo quán tính nâng cổ lên, sương mù trong mắt thoáng cái rõ ràng, rốt cuộc đã tỉnh, đây dựa muốn ôm anh.

Trong phòng tắm giằng co rất lâu, một chút sức lực Lục Trầm cũng không còn, đánh nhẹ vào người Thẩm Hoài Ngôn. Thẩm Hoài Ngôn cắn cổ cậu, nước trong bồn vì vận động kịch liệt mà từng lần từng lần nước tràn ra ngoài. Phòng tắm chỉ còn lại âm thanh thở dốc nặng nề và tiếng nước chảy mang theo tiếng giao hoan.

Sau nửa đêm, Thẩm Hoài Ngôn mới lau khô người cho Lục Trầm, mặc quần áo ngủ cho cậu. Anh ôm cậu vào ổ chăn ấm áp còn mình xuống lầu tìm thuốc lá khắp nơi.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hoài Ngôn bước vào căn phòng này. Anh không biết trợ lý có mua thuốc lá hay chưa. Đã tìm một lần trong phòng khách, tủ lạnh cũng mở ra một lần nhưng cũng không tìm thấy.

Thẩm Hoài Ngôn ngồi trong phòng khách lạnh lẽo, đợi mười mấy phút lại bắt đầu nghĩ về tình cảnh khi mới gặp được Lục Trầm.

Lúc đó Lục Trầm rất cực khổ, vì muốn chăm sóc cho mẹ đang bệnh nặng nên phải đi làm công việc dạy thêm bên ngoài. Tuy cậu nhỏ tuổi nhưng lại rất thông minh, đã thi được giấy phép hành nghề dạy học từ lâu, hơn nữa còn đang học trường nổi tiếng nên rất dễ tìm được việc làm.

Người mà Lục Trầm dạy tiếng Anh là cô con gái đang học tiểu học của cậu Thẩm Hoài Ngôn.

Trước kia có lần Thẩm Hoài Ngôn giúp cậu mình tặng đồ, vừa vào phòng khách đã chú ý đến chàng trai này.

Ngày đó cậu mặc áo hoodie vàng và quần jean. Bên cửa sổ dưới ánh mặt trời mái tóc ánh lên màu vàng nhạt, khuôn mặt vô cùng hiền hòa.

Lục Trầm giúp cô bé đọc đề, nghiêng đầu xem bài, miệng nhỏ hé ra khép lại.

Một khắc đó Thẩm Hoài Ngôn không nghe được bất kỳ âm thanh nào từ xung quanh nữa. Như là cả thế

giới chỉ còn lại một mình Lục Trầm.

Sau khi anh về nhà liền bắt đầu kế hoạch theo đuổi cậu.

Theo đuổi được Lục Trầm cũng không tốn quá nhiều sức lực. Anh cho rằng Lục Trầm nam sinh ở cái tuổi này hẳn đã sớm nếm thử mùi vị tình yêu. Nhưng sau khi Lục Trầm ở cùng mới nói cho anh biết từ lâu cậu đã phát hiện tính hướng của mình không đúng. Tới bây giờ cậu cũng chẳng dám kể gì với người khác chứ đừng nói đến việc yêu đương.

Từ lúc đó, Thẩm Hoài Ngôn chưa từng nghi ngờ. Bởi vì cả người Lục Trầm đều có mùi vị sạch sẽ, không phải loại người thích giả vờ.

Dù bình thường Lục Trầm không thích nói chuyện, nhưng thực tế lại vô cùng yếu ớt thích khóc. Cậu khóc giống nữ sinh vậy, khóc nước mắt không dứt, sẽ không hờn dỗi trách mắng anh nhưng cũng liền không tiếng động mà khóc. Thường thì lời chưa nói hết nước mắt đã kiềm không được mà chảy xuống.

Đặc biệt là lúc trên giường.

Khi đó Lục Trầm trên giường đặc biệt xuôi chèo mát mái, ăn Thẩm Hoài Ngôn đến hết mức. Lúc cậu nhận ra có thể Thẩm Hoài Ngôn sẽ tức giận thì một giây tiếp theo liền dùng móng vuốt đáng thương quỳ xuống nói, anh Hoài Ngôn, em sai rồi.

Sai ở chỗ nào chứ, đừng hỏi Lục Trầm có biết hay không, ngay cả Thẩm Hoài Ngôn cũng lập tức để ra ngoài chín tầng mây mất rồi.

Nhưng bây giờ.

Bây giờ Lục Trầm nhát gan lại sợ anh, hay thích khóc mỗi lần bị anh ép cậu mặt đối mặt nói xấu, ép cậu khóc.

Cậu còn có một đứa con không rõ lai lịch.

Anh vẫn một mình nhưng cậu thì đã có cuộc sống yên bình rồi. Thẩm Hoài Ngôn không khỏi tự giễu cợt, dựa vào cái gì chứ.

Trở về sau tất cả thời gian, anh muốn Lục Trầm luôn ở bên cạnh anh, nơi nào cũng không được đi nữa.

Thẩm Hoài Ngôn lên lầu, Lục Trầm vẫn còn đang ngủ say. Anh vén một góc chăn ra nằm xuống. Trên người anh có khí lạnh nên Lục Trầm vô thức nhích ra một chút. Thẩm Hoài Ngôn nằm bên cạnh chờ khí lạnh tản đi rồi mới ôm lấy cậu.

Anh hy vọng sau này mình cũng có thể giống như bây giờ, xua hết giá rét để mang ấm áp trở về.

Tóm lại cuộc sống sẽ không gặp chuyện không vui được nữa, vì Lục Trầm đang nằm trong ngực anh.

16. Chương 16

Sáng sớm Lục Trầm bị tiếng điện thoại của Thẩm Hoài Ngôn đánh thức.

Cậu từ vòng tay của Thẩm Hoài Ngôn đi ra, cả người trên dưới đều đau. Đặc biệt là vùng eo phía sau, hơi cử động một cái liền giống như sợi dây điều khiển rối làm đau đến toàn thân.

Tối hôm qua trí nhớ đứt quãng, cậu chỉ nhớ cuối cùng được Thẩm Hoài Ngôn ôm từ phòng tắm ra rồi thả trên giường.

Điện thoại Thẩm Hoài Ngôn vẫn còn vang, không biết rốt cục anh có muốn nghe hay không. Lục Trầm nhìn anh cau mày, bộ dạng như chưa muốn tỉnh ngủ.

Ngủ một giấc cũng phải cau mày.

Lục Trầm đi sang bên cạnh, nhẹ nhàng xoa xoa mày của anh.

Điện thoại không reo nữa Thẩm Hoài Ngôn lại nhắm mắt.

Lục Trầm bị dọa sợ rút tay về, chui vào trong chăn, đầu thì vùi trong lòng ngực Thẩm Hoài Ngôn, tim đập không ngừng.

Đây là việc đã thành thói quen trước kia của cậu, toàn tâm toàn ý yếu đuối dính chặt lên người anh, giống như vật nuôi lấy lòng chủ, trăm lần hiệu quả cả trăm.

Khi Lục Trầm lén lút bò dậy thì Thẩm Hoài Ngôn đã tỉnh, hoặc cũng có thể nói là anh không hề ngủ. Khi sáng điện thoại ầm ĩ không ngừng đó là tiếng chuông điện thoại của anh. Ngoại trừ thằng Chu Nhâm đáng đâm ngàn đao kia, anh không nghĩ ra còn ai có thể chọn thời gian này làm phiền mình.

Vốn đối với Lục Trầm “không chủ động” anh đã rất bất mãn. Nhưng sau khi tỉnh lại thấy cậu lại lệ thuộc vào mình như trước, cả người Thẩm Hoài Ngôn đều được động tác đó an ủi. Anh hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ôm chặt Lục Trầm, ôm như thế mấy phút mới buông. Sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt, bảo Lục Trầm không được động dậy.

Chờ anh đi ra lại thay quần áo cho Lục Trầm.

Lục Trầm thấy Thẩm Hoài Ngôn không có ý tức giận liền chui ra ngoài cười với anh.

Thẩm Hoài Ngôn quay đầu cười nhạo cậu: “Cười cái gì, ngốc không chịu được.”

Thật ra trong lòng đã sớm được ngọt ngào bao vây.

Lục Trầm càng cười vui vẻ hơn.

Thật tốt quá, anh Hoài Ngôn của cậu giống như đã trở về rồi.

Thẩm Hoài Ngôn đi vào phòng tắm, Lục Trầm ngồi một lát thì bước xuống, nhìn trong tủ treo quần áo xem có quần áo mà mình có thể mặc không. Cậu xem xung quanh một vòng cũng không phát hiện được gì, quần áo đã mua hôm qua không biết đã bị Thẩm Hoài Ngôn ném ở nơi nào. Cậu tính toán, mặc đồ ngủ cũng rất tốt.

Thẩm Hoài Ngôn tùy tiện đi vào phòng tắm, dây lưng áo ngủ cũng không cột lên. Lục Trầm mở cửa, bộ dáng như kẻ gian tiến vào.

Thẩm Hoài Ngôn sống một mình mấy năm nay nên không có thói quen khi tắm mà bị tập kích bất ngờ, anh hoảng hốt kéo áo ngủ kín mít. Chờ khi đã thấy rõ Lục Trầm đùa dai thành công đang cười, trán anh nổi gân xanh. Anh tự nói với mình nhiều lần là không được đánh vợ nên mới có thể đè sự tức giận xuống.

“Ngu ngốc.”

Lục Trầm bị mắng cũng thấy vui, cầm bàn chải trên bồn rửa mặt đánh răng. Thẩm Hoài Ngôn bước đến dùng một cái khác mà chải, hai người đàn ông đứng chen chúc trước gương. Thẩm Hoài Ngôn nhìn thấy mép anh và Lục Trầm đều có bọt giống như mọt đầy râu.

Thẩm Hoài Ngôn bỗng nhiên hỏi cậu: “Có giống lão gia gia không?”

Lục Trầm nghe không hiểu cũng nhìn về gương, thấy trong gương là hai người một cao một thấp.

Sau đó Lục Trầm ảo tưởng, ảo tưởng sau này cho dù 70 80 tuổi vẫn cùng Thẩm Hoài Ngôn đánh răng như thế, cùng nhau sống cuộc sống bình thường. Chờ đến khi già không thể tự đi được hai người bọn họ sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Cậu lắc đầu một cái không muốn nghĩ đến chuyện nhiều năm sau như thế.

Huống chi... bản thân mình lại đặc biệt như vậy, không chắc là anh có thể chấp nhận hay không. Lỡ như không thể chấp nhận được, một ngày nào đó cuốn cả người và giường lại ném ra đường thì sao.

Nghĩ đến Lục Dư Ninh, ánh mắt Lục Trầm tối hẳn đi. Cậu nhanh chóng đánh răng xong, lấy nước rửa mặt qua loa sau đó bước ra ngoài.

Thẩm Hoài Ngôn ra sau, đứng ở tủ quần áo trước mặt Lục Trầm cởi áo ngủ. Lục Trầm đợi anh mặc xong thì đưa điện thoại di động của mình cho anh xem.

Quần áo của em đâu?

“Quên mua rồi.”

...

“Lừa em thôi.”

Thẩm Hoài Ngôn kéo một ngăn kéo ẩn từ tủ quần áo, lấy áo lót và áo lông từ trong ra, lấy quần ở trong một ngăn kéo khác.

Lục Trầm hỏi, giấu như vậy để làm gì?

Thẩm Hoài Ngôn nhướn mắt: “Em quan tâm nhiều thế?”

Nói rồi cũng đến giúp Lục Trầm cởi quần áo ngủ, Lục Trầm đề tay anh lại, tỏ ý muốn mình tự làm nhưng liền bị Thẩm Hoài Ngôn trừng lại.

Lục Trầm thầm oán cậu cũng không phải trẻ con mà Thẩm Hoài Ngôn lại chăm sóc cậu như cậu chăm sóc Ninh Ninh vậy.

Anh sẽ chấp nhận Ninh Ninh chứ?

Lục Trầm không khỏi nghĩ đến hình ảnh khi Thẩm Hoài Ngôn mặc quần áo cho Lục Dư Ninh.

Bây giờ Lục Dư Ninh chỉ nghĩ đến câu trả lời của Thẩm Hoài Ngôn đã vui vẻ đạp chân. Nếu có ngày anh mặc quần áo mang giày cho bé con, hôn bé gọi bé là con trai ngoan, chắc Dư Ninh sẽ vui vẻ đến tận trời.

Lục Trầm suy nghĩ một lát liền cười, Thẩm Hoài Ngôn mới vừa mặc áo lông cho cậu, tay ngừng một chút, bóp phần thịt mềm bên hông cậu: “Cười cái gì hả?”

Lục Trầm nằm trên giường để Thẩm Hoài Ngôn mặc quần cho cậu. Thật tiện cho anh quá rồi, bỏ lỡ lúc Ninh Ninh một hai tuổi còn cần thay tã, nếu không chắc anh sẽ gây đủ thứ âm ỉ.

“Đứng lên, anh đi gọi điểm tâm, em đợi lấy nhé.”

Lục Trầm gật đầu, mang dép chạy xuống lầu chờ.

Thẩm Hoài Ngôn phía sau nói với theo: “Chạy nhanh như vậy làm gì?”

Quả nhiên tiếng bước chân chậm lại rất nhiều.

Lúc này Thẩm Hoài Ngôn mới cầm điện thoại lên, trả lời cuộc điện thoại của Chu Nhâm trước đó.

Chu Nhâm vừa tiếp điện thoại thì cà lơ phất phơ cười hỏi: “Phục vụ đâu?”

Thẩm Hoài Ngôn không để ý đến hắn: “Có chuyện gì?”

“Nghe mày nói kìa, không có chuyện gì không thể gọi điện thoại cho bạn tốt hả?”

“Cúp đây.”

“Ôi ôi, đừng đừng nha, nói chuyện đằng hoàng này.”

“Chuyện gì?”

“Tao có người bạn, nghe nói có thời gian đã thấy con trai Lục Trầm.”

Lòng Thẩm Hoài Ngôn căng thẳng, không lẽ... là thấy gia đình ba người của Lục Trầm.

Anh trầm giọng hỏi: “Thằng bé là ai?”

Chu Nhâm hỏi ngược lại: “Sao tao biết được?”

“Không biết thì mày nói cái mông gì?”

“Đừng hỏi nữa, thằng bạn đó nói một câu làm tao sốc này. Nó bảo trước đây gặp rồi không phải việc to tát nhưng bây giờ vừa nhìn lại thấy thằng bé đặc biệt giống một người.”

“Tao thấy cmn mày cũng coi là một người đó.”

Chu Nhâm hỏi: “Mày biết giống ai chứ, biết rồi thì bố xem mày còn bản lĩnh mắng bố không.”

“Ai?”

“Mày.”

Thẩm Hoài Ngôn liền mắng một câu bệnh thần kinh rồi cúp điện thoại.

Sau khi xuống lầu Lục Trầm nhớ lại, tối qua lúc đang làm Thẩm Hoài Ngôn không mang bao, sau đó... sau đó trực tiếp bắn vào trong.

Không biết Thẩm Hoài Ngôn có vệ sinh sạch sẽ không, lỡ như vô tình, vô tình có nữa thì làm sao.

Việc lần này không thể lại để xảy ra chuyện như thế được nữa.

Có nên uống ít uống ngừa thai? Đàn ông sao mà uống thuốc ngừa thai! Với lại bây giờ cậu đi đâu mua thuốc ngừa thai?

Nếu không thì lên mạng xem một ít tiệm thuốc ở thành phố này đã...

Lục Trầm nhìn xung quang một chút, thấy trên lầu không có động tĩnh gì. Thẩm Hoài Ngôn có thể đã bận chuyện công vụ, trong chốc lát có lẽ không xuống đây. Nếu anh đi thì sẽ có tiếng bước chân, nghe được tất trang đó là xong.

Vì vậy cậu lấy điện thoại di động ra, tìm thuốc tránh thai trên trang mua sắm, kiếm nửa ngày cũng không kiếm được tiệm thuốc cùng thành phố.

Đang tìm say sưa chuông cửa lại reo, Lục Trầm sợ hết hồn làm rơi điện thoại trên sàn nhà, phát ra âm thanh. Lục Trầm không để ý đến điện thoại, từ ghế salon bước ra mở cửa. Cầm lấy điểm tâm, cậu theo thói quen mà làm một động tác tay cảm ơn với người ta. Thằng nhóc đưa bữa sáng không hiểu, Lục Trầm vừa cười vừa chỉ cổ họng mình cho nhóc, tỏ ý cậu không nói được.

Thằng nhóc nhìn hiểu, ngượng ngùng gãi đầu một cái, đứng nửa ngày mới nói ra được một câu ngài dùng từ từ rồi đỏ mặt rời khỏi.

Không kéo dài mấy phút, Lục Trầm xoay người liền thấy Thẩm Hoài Ngôn đang đứng trong đại sảnh.

Bên chân anh là điện thoại di động của cậu.

17. Chương 17

Lục Trầm cảm hộp đứng bên ngoài, giống như đang nâng một tảng đá ngàn cân.

Cậu cầu nguyện Thẩm Hoài Ngôn đừng nhặt điện thoại di động của cậu lên, đừng theo thói quen mà xem điện của cậu, đừng phát hiện ra bí mật của cậu, đừng... chán ghét cậu.

Lầm rầm cầu xin ở chỗ đó mười mấy giây..., ngay cả dũng khí xông đến cướp điện thoại lại cậu cũng không có.

Dù sao làm thế càng giống giấu đầu lòi đuôi.

Nhưng mà, nhưng mà chuyện này không nên phát triển như thành như vậy.

Khi qua một khoảng thời gian nữa, chờ khi anh Hoài Ngôn của cậu đã trở lại hoàn toàn, chờ anh thích Ninh Ninh, sau này cảm thấy Ninh Ninh vô cùng hiểu chuyện. Cậu mới có thể hỏi anh, anh xem đứa bé rất ngoan phải không, đây là con của chúng ta đó, anh có thích không.

Hẳn là anh sẽ rất thích nó.

Lục Trầm rất muốn khóc, cũng đem túi bỏ lên bàn xoay người rời đi.

Nhưng mà tận mắt thấy Thẩm Hoài đang mở màn hình điện thoại cậu ra đôi mắt bỗng trừng lớn. Khi anh nhìn cậu bằng ánh mắt không thể tin được, cậu cảm giác rằng tất cả đều trở lại thành số không.

Kết cục cậu sẽ ra sao?

Nếu Thẩm Hoài Ngôn tuyên án không biết đó là toàn bộ tính mạng cậu, cha anh không biết, anh càng không thể biết.

Quả thật Thẩm Hoài Ngôn bị kinh sợ.

Mấy con chữ nổi bật nhảy vào mắt cộng thêm Chu Nhâm vừa nói nhảm lúc này còn có vết sẹo trên bụng Lục Trầm. Khi anh hỏi chuyện về bé con, đối với anh cậu lại có ánh mắt né tránh...

Tất cả những việc không giải thích được nối lại thành một sợi dây, Thẩm Hoài Ngôn chỉ có thể suy ra một kết luận từ trong đó.

Anh không dám tin.

Nếu là thật như thế, vậy anh vô liêm sỉ bao nhiêu mới có thể hận Lục Trầm sâu như vậy.

“A Trầm...”

Anh và Lục Trầm cách nhau không mấy bước sao lại có cảm giác như cách nhau cả một thế giới.

Túi Lục Trầm cũng không để xuống, bỏ chạy ra ngoài. Thẩm Hoài Ngôn vội vàng đuổi theo phía sau cậu, nước canh trong túi vẩy ra rơi trên ống quần và giày của Lục Trầm. Lục Trầm vô cùng chán nản, cậu chạy không nổi nữa, cũng không quan tâm quần bị bẩn và bãi cỏ, ngồi xuống đất dùng sức khóc lên.

Đúng, cậu là quái vật thì sao?

Có thể sinh con cũng không phải cậu tự nguyện, người đàn ông nào lại muốn mình có thể sinh con chứ?

Không lẽ cậu muốn sống tạm bợ như thế này cả đời sao?

Sinh con tốt biết chừng nào! Anh có con vui mừng còn không kịp trốn cái gì.

Tránh cái gì mà tránh.

Lục Trầm khóc đến suýt ngạt thở.

Tay Thẩm Hoài Ngôn cứng đờ, không biết làm sao cho phải. Cậu mua thuốc ngừa thai cho ai, câu chất vấn hung hăng đó vào lúc này không phải rất dư thừa sao.

Tại sao lại không chịu nói ra, vào buổi chiều đầu tiên anh tìm gặp cậu, Lục Trầm đã nên nói với anh rồi, Thẩm Hoài Ngôn trong quá khứ em gạt anh, em có nỗi khổ bất đắc dĩ nên mới bỏ anh mà đi, em mang thai con anh còn sinh nó ra nữa.

Đứa bé, đúng vậy đứa bé, tay chân Thẩm Hoài Ngôn luống cuống tìm trong danh bạ điện thoại của Lục Trầm, tìm được số của Cẩm Nhạc Vũ liền điện thoại cho cô, trong nháy mắt khi sóng điện thoại vừa phát đi thì Lục Trầm bò dậy giữa đánh rớt nó.

Lục Trầm khóc rất lợi hại vì đã quá tuyệt vọng.

Thẩm Hoài Ngôn hốt hoảng lau nước mắt xung quanh mắt cho cậu, cổ họng anh lạnh lẽo, rõ ràng trong miệng là mùi vị khổ sở.

Anh nói, Lục Trầm em không thể cổ hủ như vậy.

Lục Trầm vừa nghe lại càng kích động hơn nữa. Thẩm Hoài Ngôn không thể làm gì khác hơn là siết chặt hai cánh tay của cậu vào ngực. “Ninh Ninh cũng là đứa trẻ của anh, em không thể mãi mãi không nói cho anh biết được.”

Có ý gì, cái gì gọi là đứa trẻ của anh.

Thẩm Hoài Ngôn, anh sẽ chấp nhận Ninh Ninh sao?

Lục Trầm tỉnh táo lại, cậu run rẩy muốn thấy điện thoại di động, Thẩm Hoài Ngôn trả điện thoại lại cho cậu. Cậu đánh chữ ở phía trên, có thể là tay đang run nên đánh không được, đánh đi đánh lại đều sai. Cậu tỏ ra bất lực đau khổ nghẹn ngào, nước mắt cuộn cuộn.

Lòng Thẩm Hoài Ngôn như vỡ ra.

“Đừng gấp, A Trầm chúng ta không gấp, anh chờ em từ từ đánh được không?”

Lục Trầm khó khăn đề xuống mấy chữ, không kịp đợi đã đưa cho anh nhìn.

Muốn biết câu trả lời.

Muốn biết còn có thể hay không?

Vấn đề là, anh có muốn sống cùng em và Ninh Ninh không.

Thẩm Hoài Ngôn ngửa đầu, mở to miệng hít thở. Cái loại cảm giác đau đớn làm cho anh sống không bằng chết trở lại.

Anh không biết trên mặt mình có biểu cảm gì.

Chỉ thấy nước mắt lã chã.

Anh như muốn quỳ trên đất, hai đầu gối và tay đã bắt đầu đau, đau đến mức anh không mở mắt ra nổi.

Anh nói muốn, cái gì anh cũng muốn.

Cho đến bây giờ Thẩm Hoài Ngôn chưa lúc nào cảm thấy vui sướng vì mình còn sống như hiện nay.

Sống lâu một chút mới có thể gặp được những chuyện xa vời mà mình không dám hi vọng.

18. Chương 18

Thẩm Hoài Ngôn bị bệnh.

Ngày đó sau khi đỡ Lục Trầm đang buồn phiền xong, Lục Trầm ngủ say một ngày một đêm. Thẩm Hoài Ngôn trông bên cạnh cậu đúng một ngày một đêm.

Hình như trong lòng Cẩm Nhạc Vũ đã hiểu, đến bây giờ Lục Trầm không có điện thoại lại cho cô. Cô vừa thấy có cuộc gọi đến thì đoán có phải Thẩm Hoài Ngôn hay không.

Cô gọi lại một lần nhưng lại bị cắt đứt rất khó hiểu. Sau đó vì bị sự tò mò thúc giục, buổi chiều cô lại gọi một lần nữa, điện thoại kết nối được nghe bên kia là giọng khàn khàn của Thẩm Hoài Ngôn.

Cẩm Nhạc Vũ đã đồng ý không hỏi chuyện Lục Trầm, cô chỉ hỏi Thẩm Hoài Ngôn là Lục Trầm có ở đó không, Thẩm Hoài Ngôn bảo có, Cẩm Nhạc Vũ nói, Ninh Ninh đòi cậu.

Đôi môi khô khốc của Thẩm Hoài Ngôn mở ra nhưng không phát ra âm thanh. Cẩm Nhạc Vũ giống như biết được suy nghĩ của anh nên đã đem điện thoại đưa cho Lục Dư Ninh.

Nghe giọng nói trẻ con của Lục Dư Ninh gọi một tiếng chú, lúc này Thẩm Hoài Ngôn mới nếm được mùi vị của việc tự làm tự chịu.

Anh trả lời một tiếng, bảo Ninh Ninh ngoan, mấy hôm nữa ba ba và chú sẽ đến đón con.

Lục Dư Ninh hỏi ba ba đâu.

.... Thẩm Hoài Ngôn đang bị Lục Trầm nắm chặt, anh nhẹ giọng nói, ba ba đang ngủ.

Lục Dư Ninh có chút thất vọng.

Thẩm Hoài Ngôn lại dỗ bé mấy câu, nói là chờ đón bé về sẽ mua đồ chơi cho, giọng bé rất nhỏ nói con

không cần đồ chơi. Thắm Hoài Ngôn hỏi tại sao, Lục Dư Ninh nói con lớn rồi, không muốn mua đồ chơi nữa rất phí tiền.

Thắm Hoài Ngôn cười khỏ khen bé, Ninh Ninh rất hiểu chuyện.

Lục Dư Ninh được khen rất vui, xấu hổ đem điện thoại trả lại cho Cầm Nhạc Vũ.

Thắm Hoài Ngôn không muốn nói gì với Cầm Nhạc Vũ nhưng lúc trước là mình đã vô lý trước. Cô ấy giúp đỡ chăm sóc Ninh Ninh lâu như vậy, số nợ này, chắc chắn phải trả.

“Cầm tiểu thư, cảm ơn.”

Cầm Nhạc Vũ lịch sự đáp lại: “Khách sáo rồi.”

Cầm Nhạc Vũ do dự, đến bây giờ giọng Lục Trầm không có vấn đề nhưng do bản thân cậu không muốn nói chuyện mà thôi.”

“Chờ mấy ngày nữa anh đến đón Ninh Ninh rồi hãy nói.”

Cúp điện thoại, Thắm Hoài Ngôn lại tiếp tục trông nom Lục Trầm chờ cậu tỉnh lại.

Không nghĩ đến chờ được Lục Trầm tỉnh thì anh lại ngã bệnh.

Đầu Thắm Hoài Ngôn choáng váng, chóng mặt nặng nề, nằm ở mép giường. Lục Trầm sờ trán anh thấy nóng ran thì hoảng hốt xuống giường đưa anh nằm lên. Bây giờ khí trời trở lại, không thể dùng khăn lông đắp được, cậu chỉ có thể nhờ Cầm Nhạc Vũ giúp.

Nhưng điện thoại di động cậu lại hết pin, sạc điện thoại của Thắm Hoài Ngôn lại không khớp với điện thoại cậu.

Cậu cầm điện thoại của Thắm Hoài Ngôn kéo tới kéo lui thì thấy số của Chu Nhâm, cảm thấy tên rất quen nên gửi tin nhắn cho hắn.

Chào cậu, tôi là Lục Trầm, Thắm Hoài bây giờ đang bị sốt, tôi không gọi xe cứu thương được, cậu có gọi giúp tôi được không?

Đúng lúc Chu Nhâm đang chọc ghẹo một cô gái để giết thời gian, thấy tên Thắm Hoài Ngôn, đúng là tin nhắn của Thắm Hoài Ngôn thì không để ý đến cô gái nữa.

Thấy hai chữ Lục Trầm này, cậu nói có chuyện không tốt nhưng làm hấn sặc một cái.

Ồ hay, người lớn rành rành ra đó mà không biết gọi 120 á?

Lục Trầm đánh mấy chữ rồi lại xóa bỏ.

Trong chốc lát Chu Nhâm gửi tin nhắn qua, địa chỉ ở đâu.

Lục Trầm nhắn lại, tôi không biết đây là nơi nào.

Chu Nhâm tức giận, lại nhắn, cậu cmn không biết định vị à.

Lục Trầm tìm từng cái một mới nhìn thấy định vị, gửi qua cho hấn.

Cậu đoán là Chu Nhâm nhất định biết cậu, nếu không làm sao lại không hỏi cậu là ai mà đồng ý luôn chứ.

Nếu đã biết rồi, vậy việc giọng nói của cậu cũng sẽ không kỳ lạ, Lục Trầm nói với lòng mình. Nhưng không bao lâu sau, cậu đã rút lại lời mà mình nói về Chu Nhâm.

Lục Trầm để điện thoại xuống, đi đến cạnh đám người đang đi vào.

Thẩm Hoài Ngôn nóng đến mê sảng, miệng không ngừng gọi tên Lục Trầm.

Lục Trầm không thể làm gì khác hơn là nắm tay anh, kê mặt sát vào anh nói cho anh biết là cậu còn ở đây.

Thẩm Hoài Ngôn mới từ từ an tĩnh lại.

Chu Nhâm mang bác sĩ tư gia đến, sau khi mở cửa Lục Trầm dẫn đường cho bọn họ. Chu Nhâm vừa đi vừa lăm bắm một cách kỳ quái, mua nhà chỗ này khi nào....

Lưng Lục Trầm lạnh lạnh, không quay đầu lại, đương nhiên là không dám nói thẳng là Thẩm Hoài Ngôn mua cho cậu.

Không cần nói Chu Nhâm cũng đoán được, hấn cố ý ở phía sau Lục Trầm nói quả nhiên là kim ốc tàng kiều nha. Lục Trầm giống như mình đã làm chuyện trái lương tâm, tránh sang một bên, để bác sĩ đo nhiệt độ cho Thẩm Hoài Ngôn.

Lùi ra đến cửa, cậu lặng lẽ đóng cửa lại. Chu Nhâm ở trong nhìn thấy được động tác nhỏ đó của cậu, ngay

sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Chu Nhâm cũng không biết mình muốn nói gì, hắn đuổi theo ra ngoài, vừa lúc Lục Trầm xuống lầu, hắn lên tiếng gọi Lục Trầm, khi Lục Trầm xoay lại hắn lại không nói.

Chu Nhâm móc thuốc lá trong túi ra đốt lên, hỏi: “Giọng cậu sao rồi?”

Lục Trầm theo bản năng sờ một cái, lắc đầu với hắn.

Ngay lập tức Chu Nhâm đã hiểu, hắn hình như còn chút vướng mắc nhưng cũng giống như không có, tỷ như việc hỏi một chút Thẩm Hoài Ngôn sao lại thế, tỷ như sao mấy người chỉ thích dằn vặt nhau như vậy.

Nhưng hắn không hỏi gì cả.

Thẩm Hoài Ngôn bị sốt không nặng lắm, bác sĩ châm kim giảm sốt cho mấy đơn thuốc, đặc biệt dặn dò những thuốc rối loạn lưỡng cực này ắt ắt không được dùng chung với thuốc này.

Lục Trầm kéo tay bác sĩ hỏi thuốc của chứng rối loạn lưỡng cực là thuốc gì, vị bác sĩ lớn tuổi kia hơi nghi ngờ một lúc liền rất có kiên nhẫn giải cho cậu: Thẩm tiên sinh bị mắc chứng rối loạn lưỡng cực mức độ nhẹ, lúc trước luôn luôn không chịu dùng thuốc, nếu như không uống thuốc trị bệnh như thế nữa thì bệnh tình sẽ ngày một nặng thêm.

Lục Trầm buông thông tay, không hỏi nữa.

Cuộc sống này rất thú vị.

Bạn càng muốn những ngày trôi qua sẽ tốt đẹp thì nó càng để bạn gặp phải khó khăn.

Với việc Lục Trầm không biết chuyện này, Chu Nhâm không hề ngạc nhiên chút nào. Dựa vào cái tính quỷ quái của Thẩm Hoài Ngôn nói mới là lạ đó.

Lúc sắp đi, hắn cho Lục Trầm số của bác sĩ tư nhân, để có việc gì cậu có thể gửi tin nhắn trực tiếp đến số kia, sau đó không nói gì nữa ngậm thuốc lá bỏ đi.

Chu Nhâm bị nghiện thuốc lá nặng, đã cai nhiều lần nhưng không cai được, dứt khoát không cai nữa.

Khi hắn đến gần Lục Trầm ngửi được mùi thơm thoang thoang trên người cậu, rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Thẩm Hoài Ngôn có thể cai thuốc lá rồi.

Sau khi bọn họ đi hết, Lục Trầm nằm trên giường, sợ đề lên Thảm Hoài Ngôn cho nên dịch ra một chút.

Thảm Hoài Ngôn nói đúng, cậu không thể cổ hủ như thế.

Từ khi nào thì cậu bắt đầu không nói nữa...

Quên.

Quên mất rồi.

Cậu mở miệng, gọi một tiếng Thảm Hoài Ngôn, âm thanh giống như giọng cụ già, khô khan khàn khàn cực kỳ khó nghe.

Thảm Hoài Ngôn không biết là đang nghe thật hay đang nằm mơ, trả lời cậu.

Lục Trầm mò đến tay anh, nắm lấy, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-luc-tram-chu>